

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

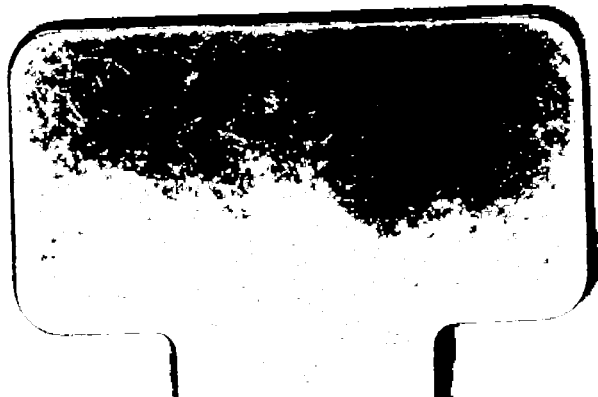
About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

N

~~STACK~~

RBS

302971495/

123
ALEXANDRI AETOLI

FRAGMENTA

COLLECTA ET ILLUSTRATA

AB

ALOYSIO CAPELLMANNO

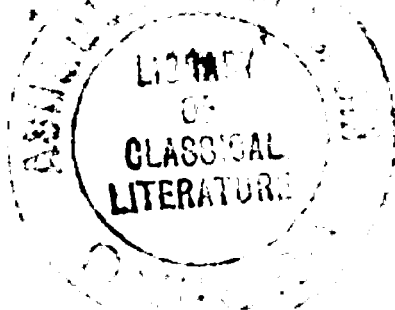
BARDI GENSII

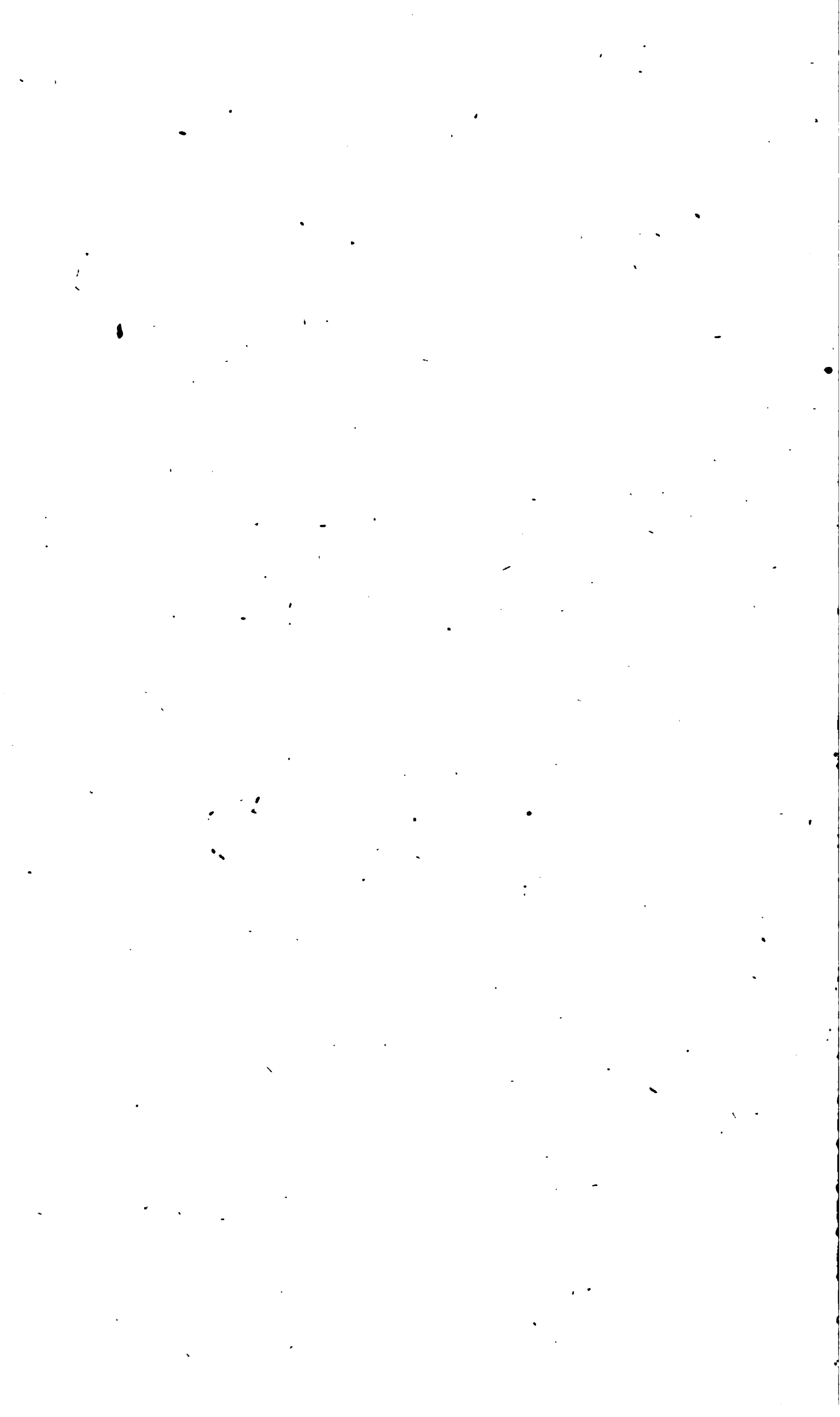
Phil. a.

BONNAE

APUD ADOLPHUM MARCUM

M D C C C X X X

VIRI

CAROLO

FRIDERICO

AUGUSTO FERDINANDO MEINKE

PRAECEPTORIBUS DILECTISSIMIS

AUGUSTO MEINKEIO

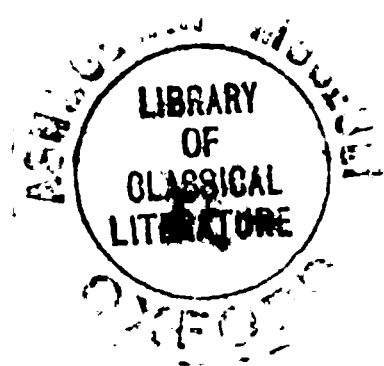
FUTURO ALEXANDRI EDITORI

**PRIMUM HOC STUDIORUM SUORUM
SPECIMEN**

PIO ANIMO

D. D.

SCRIPTOR.

D E

ALEXANDRI AETOLI
PATRIA, VITA ET SCRIPTIS.

De Alexandri Aetoli vita rebusque rarissima veterum scriptorum testimonia sunt, quae tanto accuratius opus est perscrutari atque examinare.

Patria oriundus fuit Pleurone, Aetoliae oppido, quod cum Calydone inter oppida historiae graecae antiquissima erat: utrumque ab Homero commemoratur in catalogo navium v. 639 sq., et a Strabone lib. X. p. 450. ¹⁾ olim fuisse dicitur Graeciae ornamentum; a Statio Theb. IV. 105. appellatur Meleagria Pleuron, tanquam a Meleagro Calydonio illo heroe condita fuerit. In eodem libro X. p. 451. ²⁾ Strabo

¹⁾ *Αἰτωλῶν δ' εἰσὶ Καλυδῶν τε καὶ Πλευρῶν νῦν μὲν τεταπεινωμένοι τὸ δὲ παλαιὸν πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος ἦν ταῦτα τὰ κτίσματα.*

²⁾ — *Τὸν Ἀράκυνθον, περὶ ὃν τὴν νεωτέραν Πλευρῶνά συνώκισαν ἀφέντες τὴν παλαιὰν ἐγγὺς κειμένην Καλυδῶνος οἰκῆτορες, εὐκαρπον οὔσαν καὶ πεδιάδα, πορθοῦντος τὴν χώραν Δημητρίου τοῦ ἐπικληθέντος Αἰτωλικοῦ. —*

loquitur de recenti Pleurone, quam incolae ad Aracynthum montem condiderint antiqua illa in solo fertili ac plano relicta ob terram a Demetrio devastatam, cui cognomen Aetolici sit. Qui fuerit ille Demetrius Aetolicus, interpretes Strabonis dubii sunt, neque aliunde quidquam hac de re compertum habemus: de Poliorceta cogitare profecto non licet, quamquam in cod. Med. 2. pro *Αἰτωλικού* correctum legitur *Πολιορκητού*; fuit haud dubie Demetrius II. — Antigoni Gonatae filius, pater Philippi, Persei avus — quem Macedoniae regem ³⁾ contra Aetolos bellum gessisse locupletissimus nobis testis Polybius est lib. II. 44. 1, XX. 5. 3. Alexandrum nostrum antiqui oppidi civem fuisse ex temporum ratione mox apparebit. Saepissime a scriptoribus nominatur Aetolus, nonnumquam verò Pleuronius. Meursius in Bibl. Gr. (in Gronovii thes. antiqu. gr. Vol. X. p. 1206. 1209.) Alexandrum Aetolum et Alexandrum Pleuronium tanquam duos nominavit. Aetolum neminem alium in omni graecarum litterarum aetate scriptorem cognovimus, ita ut quae de Alexandro laudanda sunt eo maiori laude digna videantur.

Parentes habuit Satyrum et Stratocleam, quod matris nomen suspicari fortasse nos iubet eam non humilibus parentibus natam fuisse: testes huius rei Suidam habemus voc. *Ἀλέξανδρος* et Eudociam in

³⁾ Imperium tenuit inde ab Ol. 134. 1. usque ad Ol. 136. 3.

Villoisoni Anecd. gr. Tom. I. p. 62. ⁴). Tempus quo vixit pluribus scriptorum testimoniis confirmatum est: Diog. Laert. lib. IX. segm. 110. Timonem dicit cognitum fuisse Ptolemaeo Philadelpho, et segm. 113. ⁵) eundem tragoediarum argumenta cum Alexandro et Homero communicasse. Scholiastes Hephaestionis testatur Ptolemaeum Philadelphi temporibus septem optimos tragicos vixisse, quos Pleiadem nominaverint, in quam receptum fuisse Alexandrum nostrum uterque Hephaestionis Scholiastes (p. 32. 39 ⁶) ed. Pauw.) et Suidas atque Eudocia l. l. omnes consentiunt. Suidas denique voc. *Ἄρατος Σολεύς* ⁷)

⁴) Suidas: „Ἀλέξανδρος δὲ Αἰτωλὸς ἐκ πόλεως Πλευρώνος υἱὸς Σατύρου καὶ Στρατοκλείας, γραμματικὸς οὗτος καὶ τραγωδίας ἔγραψεν ὡς καὶ τῶν ἑπτὰ Τραγικῶν ἓνα κριθῆναι, ὅπερ ἐπεκλήθησαν ἡ Πλειάς.“ Eudociae verba fere eadem sunt, neque novi quidquam iis docemur.

⁵) — μετεδίδου δὲ τῶν τραγωδιῶν Ἀλεξάνδρῳ καὶ Ὀμήρῳ.

⁶) Heph. Schol. p. 73: „ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἑπτὰ ἄριστοι γέγονασι τραγικοὶ, οὓς Πλειάδα ἐκάλεσαν διὰ τὸ λαμπροὺς εἶναι ἐν τῇ τραγικῇ, ὡς περ ἄστρα τὰ ἐν τῇ Πλειάδι· εἰσὶ δὲ οὗτοι κ. τ. λ. καὶ Ἀλέξανδρος κ. τ. λ.“

⁷) Ἄρατος Σολεύς τῆς Κιλικίας (ἔστι γὰρ καὶ ἐν Κύπρῳ πόλις Σόλοι) υἱὸς Ἀθηνοδώρου γεγονὼς ἐν τῇ ρατῷ Ὀλυμπιάδι, ὅτε ἦν Ἀντίγονος βασιλεὺς Μακεδονίας, υἱὸς Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ὁ Γωνατᾶς κληθεὶς, καὶ συνῆκει τε αὐτῷ καὶ παρ' αὐτῷ ἐτελεύτησε, σύγχρονος Ἀνταγόρῃ τῷ Ῥοδίῳ καὶ Ἀλεξάνδρῳ τῷ Αἰτωλῷ.

tradit Aratum Antigoni Gonatae vixisse temporibus, circa Ol. 124., aequalem Antagorae Rhodio et Alexandro Aetolo: Philadelphus vero regnavit inde ab Ol. 123. usque ad Ol. 133.. Ergo Suidam de tempore quoque Alexandri ceteris testibus consentientem videmus. Conf. vitae Arati (quas vide in Arati editione Buhliana), quae quantumvis inter se discrepent, hoc tamen omnibus commune testimonium est Aratum vixisse temporibus Antigoni Gonatae atque Ptolemaei Philadelphi, et aequalem fuisse Alexandri Aetoli. Una earum et quidem uberrima etiam hoc refert Aratum in epistolis suis, quae interierunt, Alexandri Aetoli mentionem fecisse; alia, quam Buhlius tertiam posuit, cum Arato testatur Alexandrum Aetolum aliosque apud Antigonum Gonatam commoratos fuisse („—²Ἀντίγονος ὁ Γωνατᾶς, παρ' ᾧ διέτριβεν αὐτὸς καὶ σὺν αὐτῷ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός“); et in eadem hac tertia Antagoras ille Rhodius ὁ τὴν Θηβαΐδα ποιήσας vocatur. Ceterum omnes illae vitae satis ostendunt Aratum, Alexandrum, Antagoram, alios familiaritate quadam coniunctos fuisse litterarum studiis confirmata.

De morte Alexandri nihil nobis traditum est, atque libenter me fateor ne invenire quidem potuisse, unde Reiskius in notitia poetarum anthol. p. 180. illud petiverit Alexandrum Aetolum vixisse Ptolemaei Evergetae aetate. Ne quis vero verbis Stephani Byzantii voc. Πανδοσία decipiatur, quem locum alii iam interpretes admirati sunt, sciat, quod Naekius vidit in Schedis Criticis p. 8, pro Alexandri Aetoli

nomine ex Strabone lib. V. p. 256 *) restituendum esse nomen Alexandri Molossi; de Alexandro Aetolo Stephanus ne cogitavit quidem: profecto enim voc. *Πλευρών* eum commemoraturus fuisset; quid ad hunc etiam castella et ea quidem Italiae pertinuerint? Illud fortasse licet praeterea suspicari Alexandrum et natu minorem fuisse Arato et superstitem eius, quoniam inter eos nominatur, qui Aratum dicuntur commentariis illustravisse: sed in eorum catalogo 9) etiam scriptores Arato longe antiquiores commemorantur; e. g. Thales, Parmenides, Hermippus, profecto nullam aliam ob causam, nisi quod et hi de astris scripserunt; quare argumentum nostrae quaestionis ex eo repeti nequit.

*) — *Πανδοσία φρούριον ἐρυμνόν, περὶ ἣν Ἀλέξανδρος ὁ Μολοιτὸς διεφθάρη.* Stephani Byzantii verba haec sunt: „*Πανδοσία, φρούριον Βρειτιῶν ἐρυμνόν, τριχάρυφον, περὶ δὲ ἐφθάρη Ἀλέξανδρος ὁ Μολοιτὸς.*“ — Antea legebatur *Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός.*

9) Iste catalogus invenitur in Petavii doctrina temporum Tom. III. p. 147. edit. Antwerp. 1703. additus commentario qui inscriptus est *Ἐρατοσθένους ἐν ἄλλῳ Ἰππάρχου εἰς τὰ Ἀράτου φαινόμενα.* Catalogus ipse inscribitur *οἱ περὶ τοῦ ποιητοῦ συνταξάμενοι.* Commentarii verus scriptor nobis ignotus est, et fortasse catalogus non eiusdem scriptoris, qui commentarium scripsit: commentarius enim non sine omni doctrina est, in catalogo autem scriptores et Arato antiquiores et recentiores, qui astronomica tantum tractavere argumenta, imprudentissime cum veris Arati interpretibus confusi sunt.

Alexandrum nostrum apud Antigonum Gonatam fuisse iam dictum est; eum Alexandriae quoque habitavisse vel certis quibusdam causis commotum illuc profectum fuisse, vel a regibus amatum atque istos ab eo carminibus celebratos nemo quidem scriptorum apertis verbis testatur, attamen dubitare de his rebus ridiculum foret: Alexander iisdem quibus litterarum studiosi omnes tunc temporis impellebantur causis adductus est, ut patria sua omissa quasi confugeret Alexandriam, „urbem bonarum rerum copia florentissimam, totius terrarum orbis quasi forum“, ubi „in communi provinciarum atque terrarum vastatione et vexatione tutum et augustum praesidium ac receptaculum litteris divina sapientia in Ptolemaeorum regia erat provisum“; Alexander eadem qua ceteri, qui Alexandriam artium ac litterarum colendarum causa confluerant, regum benevolentia fovèbatur, et foventibus certe in carminibus gratum se praestitit ¹⁰⁾, atque dignus habitus est qui optimis illorum temporum tragicis adnumeraretur ¹¹⁾, qui postea, quia septem fuerant, Pleiadis nomine sunt appellati. Qui vero illi septem fuerint, et veteres, quos huius rei testes habemus, et recentiores alii alios veterum secuti inter se valde dissentiunt. Suidas modo sex

¹⁰⁾ Conf. Theocr. XVII. 115:

*Μουσάων δ' ὑποφῆται αἰδοῦντι Πτολεμαῖον
Ἄντ' εὐεργεσίας.*

¹¹⁾ Suidas voc. Ἀλέξανδρος, Eudocia l. l. et Hephaestionis Scholiastae l. l.

Pleiadis tragicorum nomina commemoravit: Sosiphanem, Sositheum, Homerum, Alexandrum, Lycophronem, Philicum. Unus Hephaestionis Scholiastes p. 32. de his excepto Sosiphane laudat etiam Aeantidem ac Dionysiadem, et alter Scholiastes p. 93. praeter sex illos a Suida laudatos Aeantidem habet. Octo igitur Pleiadis poetas a veteribus varie laudatos videmus: de his unum excludere diu recentiores frustra conati sunt — Alexandrum quidem nemo —; frustra est etiam Leisneri disputatio de Pleiade tragicorum graecorum quam instituit Gizae 1745. 4. A. M. Nagelii de Pleiadibus veterum graecorum Dissertationem (ser. Altdorf. 1762. 4.) legendi copia mihi non fuit concessa. Doctissime vero atque ut mihi quidem persuasum est rectissime Naekius in Schedis Criticis et de singulis poetis disputavit et generalem illam quaestionem instituit, cuius viri sententiam ut breviter videatis, una haec verba ex eius libro p. 28. transcribam: „Nullum igitur ex his octo, quos dixi, cum specie iuris ex Pleiade remove poterimus, videturque adeo inter antiquos ipsos de illis discrimen fuisse.“ ¹²⁾ Id vero ex isto veterum discrimine

¹²⁾ Nunc Naekius, ut ipse ex eo audivi, si unus excludendus sit, Sosiphanem putat excludendum esse, de cuius tempore valde discrepant testimonia apud Suidam. „Σωσιφάνης, Σωσικλέους, Συρακούσιος, τραγικός. ἐδίδαξε δράματα ογ'. ἐνίκησεν δὲ ζ'. ἔστι δὲ καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν ζ'. τραγικῶν, οἳ τινες ὀνομάσθησαν Πλειιάς· ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν τελευταίων χρόνων Φιλίππου· οἱ

veri simillimum fit, non iam primis illis temporibus Pleiadis nomen, sed nescio quanto postea inventum fuisse, neque aut septem tantum tragicos vixisse aut ex omnibus tanquam examine facto septem optimos in Pleiadem fuisse receptos. Fortasse etiam plures quam illi octo fuere, quorum posteriores scriptores alii alios septem, amatissimum illum numerum, ut cuique optimi videbantur, Pleiadis nomine, ab uno tantum invento, secuti omnes hunc unum, complexi sunt. Hoc tantum quaeri, nec vero diiudicari potest, Suidae quis Pleiadis poeta septimus fuerit. Ceterum Pleiadem tantum tragicorum habemus: quae enim nonnulli de Pleiade poetarum simpliciter tradiderunt, — ποιητῶν ἄπλως — quaeque Fabricius de Pleiade comicorum collegit ex Athenaei loco perperam intellecto (l. XIV. p. 664. a.), ea satis refutata vide a Naekio in Schedis Criticis p. 2. sq.: „Nimirum pro tragicis ipsi ignotis bonus homo (Tzetzes) poetas ingressit in Pleiadem infantibus notos, Theocritum, alios.“ p. 3.: „Machon, licet comicus, cum poetis Pleiadis Tragicis Satyricisque conferri potuit ab Athenaeo.“ De pluribus vero poetarum Pleiadibus cogitari ac tradi potuisse, et a variis varios in unam Pleiadem fuisse confusos, id eo minus mirum videatur, quod non unus quisque illorum poetarum uni litterarum

δέ, Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνοσ τελευτῆ δὲ ριὰ. Ὀλυμ-
 πιάδι· οἱ δέ, ριδ'. οἱ δὲ ἀκμάσαι αὐτῶν γράφουσι * * *
 — reliqua exciderunt.

studio deditus fuit, sed omnes fere omnibus studio-
rum generibus et quidem diversissimis simul occupa-
pati fuerunt, ita ut idem grammaticus atque poeta,
idem epicus atque dramaticus, idem comicus atque
tragicus esset, qua de re mox plura disserentur.

Alexander aequales atque haud dubie familiari-
tatis litterarumque vinculo quodam sibi coniunctos
habuit Aratum Solensem, Antagoram, Thebaidis
scriptorem, ac Simmiam (cuius praeter epigrammata
ex *Apolline*, epico carmine, fragmentum habemus in
Tzetzae histor. Chiliad. VII. v. 695 — 707), Rhodios;
Lycophronem Chalcidicum, Homerum, νεώτερον ¹³),
οὐ τὸν ποιητὴν, ἀλλ' υἱὸν Μυροῦς τῆς Βυζαντίας
ποιητοῖδος ¹⁴), reliquos Pleiadis tragicos; deinde
Philetam Coum, Theocritum, Callimachum, alios,
quorum omnium Alexander et suis et proximis inde
temporibus certe non minimam famam aut minimum
nomen habebat.

Scripta eius multo post Chr. n. cognita fuerunt:
nonnulla enim epigrammata eius inserta sunt antho-
logiis, quarum priores primis post Chr. n. seculis
colligebantur; Athenaeus, qui plura ex eius scriptis
fragmenta servavit, tertii seculi est; recentissimus
quem constat ipsa Aetoli scripta legisse, quinti seculi
fuit Stobaeus. Fortasse hoc ipso seculo quinto,
monumentis graecarum litterarum tam perniciosq,

¹³) Hephaestionis Schol. p. 32.

¹⁴) Hephaest. Schol. p. 93.

interierunt nescio quo fato, suspicari licet Constantinopolis incendio extincta, aut postea seculo septimo in bibliotheca Ptolemaeorum per Arabes igne deleta; non usque ad Suidae tempora servata ea fuisse ex ipsius (voc. Ἀλέξανδρος) Suidae verbis plus quam veri simillimum est. Romani Alexandrum, quantum ex iis, quae de eo tradiderunt, colligi potest, cognitum videntur parum habuisse: Virgilium vero nonnulla ex libris eius petisse testatur Macrobius Saturnal. lib. V. c. 22., testimonium poetae nostro admodum honorificum. Virgilius fortasse Parthenio magistro auctore Alexandri scripta cognoverat. Alia de Alexandro, nisi de singulis eius scriptis, testimonia nulla habemus.

Alexander Aetolus in omnibus fere et poesis et pedestris orationis generibus videtur versatus fuisse, quod quidem ipsi et omnibus est illorum temporum scriptoribus commune. Poetae ingenium suum quaecunque erat quasi dividebant inter omnia carminum genera, atque argumenta carminum non tam ex veris poesis fontibus quam aliunde ex rebus ab ea longe remotissimis, e subtili aliqua disciplina, ex astronomicis, physicis, geographicis, aliis rebus, quas dixeris boni poetae minime esse, haurire solebant; neque vero ab historicis rebus poetae abstinnerunt: quae enim ex historia investigata habebant, ea nimio plerumque ostentandi studio carminibus inserere, atque historici versibus tradere historias conabantur. Maxime vero Grammatica, qualis tunc temporis fuit, quam non appellaverim novam disciplinam, attamen novam

veteris disciplinae speciem, omnes quosquos scriptores occupatos tenebat. „Hanc dico Grammaticam, antiquitatis indagatricem, quae hominum, temporum rerumque gestarum monumenta memoria et iudicio complectitur; cuius scientiae incredibilis suavitas semel percepta per duo fere secula hominum mentes ita tenuit, ut nulla vehementius quam Grammaticae studia vigerent“¹⁵⁾. Poetarum, quorum opera curaque magna in fabulis subtiliter explicandis atque idcirco in perscrutandis veteribus scriptoribus collocata erat, et Grammaticorum studia communi vinculo inter se summopere continebantur, neque bonus quisquam poeta fuit, qui non esset Grammaticus; nec vero omnino ullus ex omnibus illustre sibi nomen comparatum habebat, „qui non et bonus poeta, et grammaticus et philosophus et mathematicus praeclarus existimaretur“. Quanta illorum doctissimorum virorum de nobis et omnium quae sequentur temporum hominibus merita sint, profecto a nemine unquam dubitabitur: attamen polymathia illa certum est „ingenia obrui potius quam ali debuisse“ — *πολυμαθία νόον οὐ διδάσκει* — atque tam variam scriptorum copiam ab uno eodemque profectam aut verum uberrimi eius ingenii fuisse indicium, aut ipsis litteris perutilissimam existimare minime possum. Non enim tam variis ac prope diversis ingenia humana solent re vera excellere, atque ut in rebus

¹⁵⁾ Lobeckius ad Phrynichum p. 481.

certe haud levibus grave aliquid ac magnum elaboratur, toti nos oportet iis dediti simus.

Neque illius aetatis scriptores tam inventioni quam veterum imitationi studium suum laboremque navarunt: inveniendi tempus quasi defluerat, aetatis quae successerat homines in eo summam operam collocabant, ut priorum inventa colligerent, imitentur atque subtiliter explicarent. Quare non immerito velut Eratosthenes, qui secundas in omnibus disciplinis tenebat, suae aetatis Beta nominatus est, sic omnis illa aetas in toto temporum ordine litterarum graecarum Beta appelletur. „Habent tamen scriptores et inprimis poetae Alexandrini, antiqui quidem illi, suam elegantiam, amoenitatem et amabilem simplicitatem quandam, non horridam illam et incultam, sed mundam et politam eoque magis notabilem, quo obscuriorem eos diligentiam in aliis rebus posuisse apparet, sed communem tamen cum omnis istius seculi vitae elegantia. Miramur adeo in iis et laudamus orationem tersam, nitidam, puram et elegantem“.¹⁶⁾ Sed ego hac de re ne aut leviter dicam, aut eadem, quae a viris doctissimis optime iam dicta sunt, legatur ipsa Heynii disputatio *de genio seculi Ptolemaeorum* in opuscul. acad. vol. I. conf. Manso in *variis scriptis*, in commentatione quae inscribitur *Ueber das Rhetorische Gepräge der Röm. Litteratur*.

¹⁶⁾ Heynius.

Alexandri Aetoli varia scripta, quorum partim nonnulla fragmenta, partim nomina tantum nobis servata sunt, partim etiam neutrum quidem, sed solum indicium in nomine ipsi poetae tributo, in hunc mihi visa sunt ordinem redigenda: A. Grammatica — B. Dramata — C. Anapaestici versus — D. Phlyaces — E. Epigrammata — F. Elegiaca — G. Epica — H. Astronomica — I. Historia.

A. GRAMMATICA.

Ex Suidae atque Eudociae de Alexandro locis laudatis apparet praecipuum ipsi nomen fuisse Grammatici, quippe quod ab iis velut cognomen constans Aetolo addatur, quamvis cum Grammatica re vera scripsisse nullum usquam testimonium traditum sit. Equidem existimo illud nomen Aetolo tributum esse nonnisi propterea quod magistri publici provincia functus in schola tum litteras docuerit, tum scriptores veteres commentatus sit atque interpretatus, sicut praeter alios etiam Callimachus Hermocratis Grammatici discipulus *γραμματικὸς* a munere docendi litteras appellatus est.¹⁷⁾ Nullus tamen dubito Alexandri commentarios discipulis in schola traditos in scripta eius referre, quoniam veri simillimum est eos etiam scriptos publice editos esse.

¹⁷⁾ Suidas in vita Callimachi: „*γράμματα ἐδίδασκεν ἐν Ἐλευσίνι, κωμωδῶν τῆς Ἀλεξανδρείας.*“

B. DRAMATA.

Quaquam ex omnibus dramaticis Alexandri carminibus quinque tantum versus nobis servati sunt, tres ab Athenaeo, unus a Stobaeo, quintus in Scholiis Homeri, ex his tamen ipsis versibus, aliorum eius dramatum nominibus ac Suidae testimonio comparatis, non modo tragoedias eum scripsisse, sed comoedias quoque, satis certe ut videtur colligi potest. Mirum quidem est a Suida eum dici tragoedias, non etiam comoedias scripsisse; at Suidae silentium hac de re uni tribuendum incuriae videtur, quae quanta nonnunquam summae eius diligentiae atque doctrinae fuerit coniuncta, uno iam exemplo, quod ad nostram rem quodammodo pertinet, etiam si alia non essent, satis comprobaretur. Nimirum ex Pleiade sex tantum poetas nominat, et eorum quemque dicit esse unum e septem illis Tragicis qui Pleias nominentur: septimum vero omisit. Aliud exemplum vide infra de Sotade litt. D. Neque obiicies unum eundemque poetam tragicum et simul comicum esse non posse: illa enim aetate scriptores omnes fere omnia scribendi genera complecti solebant, neque tam suo quisque ipsius quam temporis ingenio atque indoli obsequabantur, utque neutro in genere, neque tragoedia neque comoedia summopere excellabant, ita in utroque facile poterant esse mediocres. Idem ille Callimachus, Alexandri aequalis, a Suida diserte dicitur et comoedias et tragoedias scripsisse; et Alexander Aetolus, poeta tragicus, qui phlyaces composuerit,

aeque bene ad comoedias potuit scribendas converti. Sed argumentum iam desiderabis, quo doceatur ab eo re vera comoedias scriptas fuisse. Poetae nostri fabulae Athenaeus l. IV. p. 170. e. et nomen et fragmentum servavit, quorum ex utroque comoediam eam fuisse quam veri simillimum est: „ἐκ δράματος Ἀλεξάνδρου, ᾧ ἐπιγραφὴ Πότος“ (frg. I.). Fabricius in Bibl. Gr. eam tragoediam dicit, quoniam Alexander nusquam comicus appellatur; Harlesius vero iam nominis causa eam inter comoedias refert; profecto mirum hoc nomen tragoediae esset; fragmentum vero servatum clare ostendit maximam fabulae partem fuisse convivium rusticum diligenter praeparatum et iucundissimis delectationibus instructum. Dubitabis fortasse de ipso huius fabulae scriptore; non enim Athenaeus Alexandri Aetoli s. Pleuronii eam esse testatur, sed Alexandri: at alius quisquam Alexander qui huius dramatis scriptor sit, cogitari non potest. Patriae significatio propterea videtur omissa, quod et ipse Alexander noster ut poeta dramaticus Athenaei aetate satis cognitus erat, et carmina eius dramatica valde celebrata: ubi alia nostri carmina laudantur, semper patriae significatio addita est. Ob eandem fortasse causam, quamvis certa quadam huius rei causa non opus sit, Athenaeus lib. XV. p. 699. b. c., ubi ἐλεγείον aliquod poetae nostri laudatur, eius nomini addidit ὁ τραγωδοδιδάσκαλος. — Meursius in Bibl. gr. voc. Ἀλέξανδρος Αἰτωλὸς huic ipsi eam tribuere non dubitavit. — Haud minus veri simile videtur Τοὺς Αἰπόλους, quod Alexandri carmen Zeno-

bius ad Proverb. Cent. VI. II. „Τὰ Τρία τῶν εἰς τὸν θάνατον“ laudat, poetae nostri comoediam fuisse, quanquam ne unum quidem ex ea versum servatum habemus: Meursius l. l. diserte eam tribuit Alexandro Aetolo; Fabricius recte statuit esse nomen comoediae: quoniam vero Alexander Aetolus τραγωδοδιδάσκαλος appellatur, apud Zenobium pro Alexandro Alexidis nomen restituendum existimat; idem iam ante Fabricium coniecit Andreas Schottus, Zenobii editor, propterea quod Suidas eiusdem illius proverbii dicit Alexidem comicum ἐν αἰπόλοις mentionem fecisse: fatetur tamen Schottus nihil mutandum. Zenobii verba ad istam παροιμίαν haec sunt: „μέμνηται ταύτης Ἀλέξανδρος ἐν Αἰπόλοις. Ἀριστείδης μὲν οὖν φησὶν, ὅτι ὁ μαντεσόμενος ἐν Δελφοῖς σεσημασμένον ἐλάμβανε τὸν χρησμόν. καὶ προεῖρηται αὐτῷ, εἰ λύσει πρὸ τῆς νενομισμένης ἡμέρας, ἔξει μίαν τῶν τριῶν. ἢ γὰρ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτὸν ἔδει στερηθῆναι, ἢ τῆς χειρὸς ἢ τῆς γλώττης. ἄλλοι δὲ φασὶν, ὅτι τῷ καταγινωσκομένῳ θάνατον τρία προσεφέρετο, ξίφος, βρόχος, κώνειον.“ Suidas vocc. Τὸ Τρία εἰς τὸν θάνατον eadem narrat omissa tantum Aristidis mentione, interpositis vero verbis μέμνηται Ἀλεξίς ἐν Αἰπόλοις. Theodorus Canterus, quem Schottus laudat, in Zenobii verbis pro Ἀλ. ἐν Αἰπόλοις coniecit Ἀλ. ὁ Αἰτωλός, quae coniectura id quidem ostendit eum de vero Alexandro cogitavisse, attamen et ipsa iusto audacior est, et eo refellitur, quod verba ἐν Αἰπόλοις etiam apud Suidam leguntur, e Zenobio haud dubie transcripta; nomen vero scriptoris aut ipse Suidas incuria mutavit,

aut librarius aliquis apud Suidam scripturae compendio non intellecto, fortasse Ἀλέξ. scriptum, corripit. Utcunque res erit, hoc loco non tam propter Suidam Zenobii verba, quam propter Zenobium Suidae mutanda videntur. Andreas Schottus Zenobii verba in latinum sermonem ita convertit, quasi Aristides ab Alexandro exempli gratia commemoratus sit: verba enim Ἀριστείδης μὲν οὖν φησὶν, ὅτι κ. τ. λ. sic interpretatus est: *Aristidem ait consulto oraculo Delphico obsignatum accepisse etc.* Vocabulum φησὶν retulit ad Alexandrum, referendum vero est ad Aristidem: Aristidi infra oppositi sunt ἄλλοι; verba sunt Aristidis ¹⁸⁾, non Alexandri: si Alexandri essent, haberemus certum indicium τοὺς αἰπόλους non dramaticum carmen fuisse: Alexander proverbium illud in comoedia certe non explicuit, sed eius tantum fecit mentionem. De proverbio ipso conf. Kusterum ad Suidam et Petri Pantini annotationes ad Apostolii Cent. XVIII. prov. 20: *Τὰ Τρία εἰς τὸν Θάνατον.*

Sequitur *Τίγων*, quod carmen utrum comoedia fuerit an tragoedia, omnino non liquet, fortasse ne fabula quidem: nihil enim ex eo servatum est, neque nomen ipsum cognovimus. Id quidem partim ex nomine, partim ex nuda nominis ab Athenaeo facta mentione mihi videor conicere posse unum ex

¹⁸⁾ Conf. Athen. lib. XIV. p. 641. a: ὡς Ἀριστείδης φησὶν ἐν τρίτῳ περὶ παροιμιῶν. Quis vero fuerit hic Aristides, ego ignoro: fortasse Milesius intelligitur, qui historias scripsit.

maioribus carminibus fuisse, sive epicum, sive dramaticum: aliae vero hac de re coniecturae frustra sunt, Athenaei locus est lib. XI. p. 496. c: *μνημονεύει αὐτοῦ (προχύτου, peculi cuiusdam) καὶ Ἀλέξανδρος ἐν Τίγῳ*. Sic legitur in vetere ms. et omnibus edd.; diversissimae tamen factae sunt coniecturae: Ἀλ. ἐν Ἀλιεῖ (a Casaubono), Ἀλέξις ἐν Ἀγῶνι, Ἀρχιππος ἐν Ρίγῳ (a Villebrunio), ἐν Τρογῶνι (a Schweighaeusero). Miror quod a nemine proposita sit coniectura ἐν Τίμωνι, quae comoedia laudatur Antiphani ab Athenaeo VII. p. 309. d.

Alexandri Διώνυσος a Marciano laudatur in scholiis Homeri (apud Villoisonum): hoc dramatis nomen esse ex uno in scholiis versu servato apparet (frg. IV.); utrum vero comoediae an tragoediae, potest dubitari. Comoediae multae veterum poetarum traduntur Dionysi nomine inscriptae: Chaeremonis, Epicharmi, Eubuli, Magnetis Atheniensis, Timoclis, aliorum; tragoedia οὐδὲν πρὸς τὸν Διώνυσον; Euphronionis epicum fuit carmen Διώνυσος. Nostrum fortasse drama satyricum fuit, non quidem trilogiae dramaticae adiunctum, sed solum ac nudum qualia ea carmina satyrica erant a Sositho¹⁹⁾ restituta aut potius inventa, quibus in Bacchi honorem compositis Alexandriae Philadelphi temporibus certabatur, quae certamina Theocritus XVII. 112.

¹⁹⁾ Naekii Schedae Criticae p. 4. sq. Eichstaedt. de Dramate Graecorum Comico - Satyrico.

Διονύσου ἱεροῦς ἀγῶνας appellat. Versus, qui servatus est, levi facta emendatione ipse a nullo dramaticorum genere abhorret. Ceterum ne quis opinetur hanc fabulam Alexandri Thasii esse, qui in *Etym. M.* voc. *Διώνυσος* laudatur, dicam hunc Thasium originem vocabuli *Διώνυσος* explicare conatum fuisse, quod Etymologi, non poetae dramatici est.

Superest unus incertae Alexandri fabulae versus apud Stobaeum poetae nostro haud dubie tribuendus (frg. V.).

Quales et quantae Alexandri atque omnium Pleiadis poetarum in tragoedia virtutes fuerint, neque ex reliquiis, neque ex veterum testimoniis potest cognosci. Sui ipsorum temporis illi septem tragici optimi erant ²⁰), multa digni consideratione ²¹), ab antiquis tragicorum principibus, Aeschylo, Sophocle, Euripide, proximum locum tenebant ²²). Alexander ab Athenaeo lib. XV. p. 699. b. appellatur *τραγωδοδιδάσκαλος*, quo quidem vocabulo nil aliud significatur quam *scriptor tragoediarum*: de poeta tragico praecepta fabularum agendarum sive scribenti sive alio modo tradenti cogitari non debet. Item ab Aristotele in lib. de art. poet. IV. §. 13. isto vocabulo intelliguntur ipsi poetae, tragoediarum scriptores: ibi enim οἱ τραγωδοδιδάσκαλοι oppositi sunt τοῖς κωμωδοποιῶσι; et apud Schol. ad Ar. Plut. v. 290.

²⁰) Heph. Schol. l. l.

²¹) Eustath. ad Od. ε. v. 272. p. 223.

²²) Suid. voc. Ὀμηρος et voc. Φιλίσκος.

Philoxenus dicitur διθυραμβοποιὸς ἢ τραγωδοδιδάσκαλος. Nominatur τραγωδοδιδάσκαλος ὁ τὰς τραγωδίας διδάσκων, quem Latini *docere* fabulas dicunt. Ista loquendi ratio inde quidem haud dubie orta est, quod poetae dramatici fabulas suas in scena edituri histrionibus praecepta suas partes agendi dare solebant: paullatim vero prima illa significatio ita mutata est, ut postea poetae fabulas in scena edentes *docere, διδάσκειν*, eas dicerentur, atque ipsi τραγωδοδιδάσκαλοι nominarentur. Praeter hanc frequentissimam huius nominis formam alia quoque invenitur, τραγωδοδιδάσκαλος apud Lucianum Tom. VIII. 31. ed. Bip. (Tom. III. 126. ed. Reitz.), minime suspecta; quae vero apud Scholiastam Aristophanis l. l. antea legabatur, τραγωδιδάσκαλος, nulla est atque ab interpretibus iam emendata.

Alexandrinorum tragoedia non antiquae atticae imaginem praebuit imitatione expressam: in Graecia enim haud multo post Euripidem tragoedia prope consenuerat, quare non inde potuit Alexandriam transferri, sed ab ipsis Alexandrinorum poetis debuit restitui vel quasi denuo inveniri. Ad bene colendam augendamque artem dramaticam sacra illa Bacchi certamina per eximiam regum Alexandriae munificentiam instituta plurimum valere. Habuit igitur ea haud dubie suam indolem: habuit profecto sua vitia, verum etiam suas virtutes; qualia autem haec omnia fuerint, id semper nobis erit incertum, neque scio an non illud a Langio paulum inique factum sit, quod in Vindiciis Tragoediae Romanae p. 16. Ale-

xandrinorum poetarum *artes* vocavit *male ingeniosas*, eosque putavit hic illic tantum quaedam protulisse „optimo ex florentissima aetate tragico non indigna“²³): qui enim hic illic nonnulla optimo poeta non indigna protulerit, eum non ex pessimis fuisse poetis oportet. — Imaginem illorum poetarum tragoediae suspicari nos licet Annaei Senecae tragoediis expressam habere partim ex eo qui Romae tunc temporis mos obtinebat, non antiquos illos Graecorum scriptores imitandi, sed longe posteriores et quidem Alexandrinos, partim ex magna inter illos tragoediae romanae principes et Senecam dissimilitudine — quam quidem Niebuhri Viri Illustrissimi hac de re sententiam esse, tum publice hunc Virum dicentem audivi, tum privatim ea qua solet humanitate me ipsum docuit interrogantem.

C. ANAPAESTICI VERSUS.

A Gellio huius generis versus Aetoli de Euripide Anaxagorae discipulo servati sunt, ut vulgo legebantur, quinque, a Valckenario ita comparati ut modo tres inde exstiterint. Narratur his versibus Euripidem ipsum admodum severum ac vultu parum hilari fuisse, scripta autem eius haud minus dulcia melle et cantu Sirenum. Suspicari licet istos versus in comoedia nescio quo nomine inscripta fuisse, non vero eius-

²³) Naekii Schedae Criticae p. 29.

modi, in qua Euripides ut ab Aristophane irrisus fuerit, sed fortasse defensus a cavillationibus Euripidi ab Aristophane factis (frg. VI.).

Huc referenda videntur ea quae Aristophanis Scholiastes de Alexandro testatur, dixisse eum ὅτι λαχανοκόλιδος υἱὸς ἦν ὁ Εὐριπίδης (frg. VII.).

D. P H L Y A C E S.

Suidas voc. Φλύακες: Σωτάδης ἔγραψε φλύακας ἢ τοι κιναίδους, διαλέκτη ἰωνικῇ· καὶ γὰρ ἰωνικοὶ λόγοι ἔκαλουῦντο οὗτοι. ἐχρήσατο δὲ τῷ εἶδει τούτῳ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς καὶ ἕτεροι. Conf. Strabo lib. XIV. p. 648.

Nihil de his poetae nostri carminibus nobis servatum est: quale igitur fuerit hoc genus, longiori disputatione comparatis de eo scriptorum testimoniis debet investigari. Nimirum duo inter graecarum fabularum genera commemorantur, quae quomodo inter se differant quidque commune habeant, propter varia et ut videatur diversa veterum scriptorum de iis testimonia multum a viris doctis est disputatum, nondum certis argumentis diiudicatum: dico φλυακογραφίαν et ἰλαροτραγωδίαν vel ἰλαρωδίαν, quae tamen duo posteriora ipsa paulum inter se differunt; sed de hoc discrimine postea: nunc iam de φλυακογραφία et ἰλαροτραγωδία videbimus, quae alii dicunt esse diversa, alii unum idemque genus conficere. Ea omnia ludicri argumenti fuisse, vix opus est ut com-

memoretur. Primum audiendus est Suidas voc. *Ῥίνθων*, quem dicit *ἀρχηγὸν τῆς καλουμένης ἰλαροτραγωδίας, ὃ ἔστι φλυακογραφία*, unde collegeris *φλυακογραφίαν* et *ἰλαροτραγωδίαν* esse genus unum idemque. Ex eodem vero Suida voc. *Σωτάδης Κρής Μαρωνεΐτης* tertium genus cognoscere nobis videtur, *κιναιδολογίαν* sive *κιναιδούς*, qua quidem voce Suidas videtur τὸς *φλύακας* interpretari, quod tamen genus est ab *ἰλαροτραγωδίᾳ* longe diversum. Si igitur *ἰλαροτραγωδία* esset *φλυακογραφία*, *φλυακογραφία* autem *κιναιδολογία*, etiam *ἰλαροτραγωδία* esset *κιναιδολογία*, quod nemini unquam potest in mentem venire. Strabo enim lib. XIV. p. 648, quem locum postea accuratius pertractabimus, τὸ *κιναιδολογικῶν* dicit ortum esse ex imitatione τῶν παρὰ τοῖς κιναιδοῖς *διαλέκτων*, et Aristoxenus apud Athenaeum lib. XIV. p. 621. c. *hilarodiam* ²⁴⁾ docet proximum gravitatis locum post tragoediam obtinere, deinde postquam de *cinaedologis* multum locutus est, horum atque *hilarotragoedorum* differentiam Athenaeus claris his verbis testatur: *σεμνότερος τῶν τοιούτων (κιναιδολύγων, Alexa, Sotade Maronite, aliis) ἔστι ποιητῶν ὁ ἰλαρωδὸς καλούμενος οὐδὲν γὰρ σχινίζεται*. In eodem libro p. 621. c. *hilarodum* dicit Athenaeus corona donari solitum fuisse, quo in loco id animadvertendum est, scriptorem et actorem huiusmodi fabularum voce *ἰλαρωδὸς* saepe confundi, quod nobis pro nostra

²⁴⁾ Athenaeo eadem est quae *ἰλαροτραγωδία*.

quaestione nullius momenti est; τὸ σγινίζεσθαι vero quod dicit magodi atque cinaedologi esse, non hilarodi, refert inter ea, quae ἔξω κόσμου sint. Postremo denique Strabo l. l. τοῦ κιναιδολογεῖν principem Sotadem esse dicit, ἰλαροτραγωδίας vero Suidas Rhinthonem. — Itaque vidimus ex illis locis minime apparere duo illa genera neque eadem esse et in unum redigenda, neque diversa, sed tria nos nomina habere, quibus quae genera significantur nobis quaerendum est. Meam ipsius hac de re opinionem nunc iam propenere liceat, addam deinde argumenta.

Equidem opinor φλυακογραφίαν vel φλύακας, et ἰλαροτραγωδίαν vel ἰλαρωδοὺς neque eadem esse, neque diversa, sed ἰλαροτραγωδίαν et κιναιδολογίαν varia duo genera esse φλυακογραφίας, vel potius duas partes ἰλαροτραγωδίαν et κιναιδολογίαν uno genere φλυακογραφία contineri. Hilarotragoediam et cinaedologiam diversas fuisse iam ex Athenaei loco laudato apparet: qualis vero natura fuerit hilarotragoediae, intelligere licet ex Stephano Byzantio voc. Τάρας, et Eustathio ad Dionys. Perieg. 976. Stephanus de Rhinthonem sic loquitur: καὶ Ῥίνθων Ταραντῆνος φλύαξ, τὰ τραγικὰ μεταρῥυθμίζων εἰς τὸ γελοῖον. Eustathii verba haec sunt: ἐκεῖθεν δὲ (Tarentinus) καὶ Ῥίνθων ἦν, ὁ ἐπικαλούμενος φλύαξ, ἤγουν φλύαρος ὑποκοριστικῶς, ὡς τὰ τραγικὰ εἰς γελοῖα μεταρῥυθμίζων καὶ παίζων ἐν οὐ παικτοῖς, ἀλλὰ φλυαρῶν ἄντικρυς. Eustathius eandem quam Stephanus expressit sententiam, sed paullo accuratius addita particula ὡς, qua id profecto significatur, φλύακα Rhinthonem nominatum

fuisse propterea quod tragoediarum argumenta vel tragicas res in comoediis suis irriserit, sive tragoedias in comoedias converterit: tragoedia tali modo in comoediam conversa dicebatur *ίλαροτραγωδία*, quod Suidas aperte indicavit, qui Rhinthonem hilarotragoediae principem eundemque comicum dicit: *Ῥίνθων κωμικὸς ἀρχηγὸς τῆς καλουμένης ίλαροτραγωδίας, ὃ ἔστι φλυακογραφία*, et deinde: *δράματα δὲ αὐτοῦ τραγικὰ καὶ κωμικὰ λή*. Verba ὃ ἔστι non ita interpretanda videntur, quasi *φλυακογραφία* et *ίλαροτραγωδία* unum idemque sit genus; sed explicationis causa videntur addita esse, ut nos admoneremur *ίλαροτραγωδίαν* genus quoddam esse *φλυακογραφίας*. In eandem illam de natura hilarotragoediae sententiam redit etiam Athenaei locus laudatus, ubi Aristoxenus dicit *τὴν μὲν ίλαρωδίαν σεμνὴν οὖσαν παρὰ τὴν τραγωδίαν εἶναι*; et probatur ea etiam nominibus quae Rhinthonis fabularum traduntur, Amphitryo, Hercules, Orestes, Telephus, Iphigenia in Tauris, Iphigenia in Aulide.

Quod de hilarotragoedia vidimus, hoc idem de cinaedologia mox apparebit, eam nimirum partem esse s. genus quoddam *φλυακογραφίας*. Suidas enim voc. *Σωτάδης Κρής* testatur Sotadem scripsisse *φλύακας ἢ τοι κιναίδους διαλέκτῳ ἰωνικῇ*. conf. Suidas voc. *φλύακες*. Etiam hoc loco verba *ἢ τοι κιναίδους* non significant Suidae *φλύακας* et *κιναίδους* unum idemque genus visum fuisse, sed explicandi vim habent atque accuratius docent, quales *φλύακας* ille Sotades scripserit, se. *κιναίδους*, et ionica quidem dialecto, id

quod etiam Athenaeus testatur lib. XIV. p. 620. e. et lib. VII. p. 293. a, ubi nostrum Sotadem ipsa ionica dialecto ab alio mediae comoediae disiungit.

Hoc igitur satis mihi videor comprobasse et *κιναιδους* et *ιλαρωδους* vel *ιλαροτραγωδους* fuisse *φλυακας*, et hos quidem *σεμνοους φλυακας*, illos *ασεμνοους*. *Φλυαξ* est vocabulum commune atque totum illud parodicum, quod etiam comicum dixeris, dramatis genus complectitur, quod Vossius qui totam rem parum perspexerit, lib. II. Instit. poet. c. 21. §. 2. haud satis accurate expressit his verbis: " — cogitare oportet, vocem *φλυακος* interdum laxius sumi, ut tum *ιλαρωδοις* conveniat, tum *κιναιδολογοις*. *ιλαρωδοι* si cum tragicis poetis conferantur, vere *φλυασσουσι* h. e. *nugantur*. At si compares cum comicis et praesertim cum *μαγωδοις*, *σεμνοι* ac graves sunt. Quare si proprie pressequere loqui volumus, *φλυακογραφοι* et *κιναιδολογοι* differunt gravitate; hi vere sunt mimi, illi non item". Haec omnia minus bene dicta esse, ac tale discrimen, quale fecit, inter *φλυακογραφους* et *κιναιδολογους* immerito Vossium statuisset, ex iis quae supra disputavimus satis apparet. Ceterum *φλυακογραφοι* quidem non sunt mimi: *φλυακες* vero (qua voce vidimus etiam scripta significari) et mimi vel actores sunt et scriptores; etiam ex Athenaeo lib. XIV. p. 620. f. nobis compertum est Phlyaces Italis eosdem fuisse, quos Lacedaemonii *δικηλιστας* i. e. *υποκριτας* nominaverint, Sicyonii *φαλλοφορους*, Thebani *εθελοντας*. Sed redeamus ad id quod nobis propositum est: iam ipsa significatio

vocabuli φλύαξ indicat hoc nomen universi cuiusdam scriptorum generis esse, cuius veri simillimum est multas fuisse varias partes, nos duas tantum certe cognovimus, κιναιδους et ἰλαρωδούς, quare utrique, et κίναιδοι et ἰλαρωδοί, ubi a scriptoribus laudati sunt, non re vera his nominibus appellantur, sed semper φλύακες; ista nomina etiam talia sunt, quibus haud dubie non universum genus quoddam significatum sit; φλύαξ, et scriptoris et scripti nomen, idem est quod φλοίαξ: utrumque derivatur a φλέω, φλοίω, φλύω i. e. abundo, quod primum transfertur ad eum qui verbis abundat, qui garrulus, φλύαρος est; et garrulus plerumque levibus verbis abundat sive ineptis aut ita comparatis, ut risus iis commoveatur, quare Hesychius vocabulum φλύαξ interpretatus est γελοιαστής: ex hac vero significatione apertum fit non obscœni quidquam esse in ipso verbo φλυακογραφία, sed posse tantum esse φλυακογραφίως, quae sint obscœnae, quas nominare liceat κιναιδολογίας. conf. Henricus Stephanus thes. gr. ling. Tom. IV. p. 171. sq., et Schweighaeuserus ad Athen. III. p. 86. a., cui propter communem utriusque vocabuli fontem id nequeo assentiri, quod φλύαξ dicit unice veram esse scripturam. conf. frg. XI. 8. De origine τοῦ κιναιδολογεῖν gravissimus et fere unicus locus Strabonis est lib. XIV. p. 648: Κλέμαχος ὁ πύκτης, ὃς εἰς ἔρωτα ἐμπεσὼν κιναίδου τινὸς καὶ παιδίσκης ὑπὸ κιναίδῳ τρεφομένης ἀπεμιμήσατο τὴν ἀγωγὴν τῶν παρὰ τοῖς κιναίδοις διαλέκτων καὶ τῆς ἡθοποιίας ἤρξε δὲ Σωτάδης μὲν πρῶτος τοῦ κιναιδο-

λογεῖν ἔπειτα Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός· ἀλλ' οὗτοι μὲν ἐν ψιλῷ λόγῳ, μετὰ μέλους, δὲ Λύσις καὶ ἔτι πρότερος τούτου ὁ Σίμος. Gravissimum dixi hunc locum esse; nec tamen omnino dignus est cui fides habeatur: fingebant enim fortasse, non dixerim Strabo, sed eo priores, talem huius rei originem, cuius quidem rei certa quaedam origo ignota, et ut mihi quidem videtur, non necessaria erat: cinaedicus hic sermo fortasse sua sponte ortus est, ita tamen ut Sotades imitando eum in carminis formam primus redegerit, atque idcirco, veluti Theocritus bucolici carminis, princeps et inventor sit appellatus²⁵). Id vero Strabonis loco docemur argumenta carminum cinaediorum obscœna fuisse, quod etiam ex noto illo Sotadis in Philadelphum versu apparet:

εἰς οὐχ ὀσίην τρουμαλιῆν τὸ κέντρον ὠθεῖς.

Fabricius in Bibl. gr. II. p. 495. voc. Σοτάδης „mirum est, inquit, Strabonem videri adfirmare, quod Sotades et Alexander Aetolus scripserint non versu, sed prosa oratione, quum alii veteres contrarium innuant et Demetrius de elocutione §. 193. (lege §. 189.) Sotadi ἄσεμνον quidem et κεκλασμένον, sed tamen tribuat μέτρον. Gyraldus vero verba Strabonis κατὰ μέλους ita intellexit, quod cantum addiderint Simus et Lysis, at Sotades et Alexander modo recitaverint

²⁵) Diogenis locus ep. XI. — γάλλους καὶ κιναιδολόγους — huc minime pertinet: ibi enim obscœni homines intelliguntur, quos Juvenalis in Sat. II. 99. et IX. 130. pathicos dicit.

cinaedica sua poemata.“ Gyraldi coniecturam, qui diversa haec scriptorum testimonia inter se conciliare conatus est, probari minime posse iam apparet ex Athenaeo lib. VII. p. 293. a, ubi Sotades noster appellatur ὁ τῶν ἰωνικῶν ἀσμάτων ποιήτης: cantabantur etiam Sotadea. Neque vero ψιλὸς λόγος poeticam significare potest orationem, sed prosam tantum: conf. Aristot. de art. poet. I. §. 7. ibique Hermannus; et verbis μετὰ μέλους Strabo haud dubie nil nisi poesin voluit intellectam. Strabonis igitur hac de re testimonium ab aliis scriptoribus re vera diversum est: Athen. VII. p. 293. a. XIV. p. 620. e. Ad expediendam hanc difficultatem aptissime conferratur Demetrius de elocutione §. 189. a Fabricio laudatus, quippe qui Sotadea quae dicuntur metris quidem scripta fuisse diserte testetur, sed metris κεκλασμένοις καὶ ἀσέμνοις, duobus additis eorum exemplis:

σκήλας καύματι κάλυψον

et

σείων μελίην πηλιάδα δεξιὸν κατ' ὄμον

ἀντὶ τοῦ

σείων πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὄμον.

Similis est laudatus ille Sotadis versus. Demetrio quidem et Athenaeo, qui testes in eiusmodi rebus maxime sunt locupletes, haud dubie credi oportet: Straboni autem illa in re quasi obiter tantum versato Sotadica metra aliorum metrorum dissimilia non metra, sed soluta oratio esse videbantur. Sotades totam Iliadem in metrum peculiare converterat,

unde illa Demetrii exempla petita sunt. Quintilianus Instit. or. I. c. 8. caesuras, quae in Sotadeis crebrae inveniuntur, commata contemtim nominavit. Sotadea plerumque ita scripta fuerunt, ut ea et retro et porro legere posses. Hac de re audiendi sunt Martialis VI. 86:

nec retro lego Sotadem cinaedum.

et Ausonius:

σωταδικὸν τε κιναιδὸν ἰωνικὸν ἀμφοτέρωθεν.

Quintil. Instit. or. IX. c. 4.: „memini quendam non ignobilem poetam ita lusisse:

astra tenent caelum, mare classes, arca messem;
hic retrorsum fit Sotadeus.“ Reliqua de Sotadicis metris vide ap. intpp. Quintil. II. II.; Hermann. in elem. doctr. metr. p. 444 sqq. 451. sq.; Serv. ad Virg. p. 18. 19.; conf. Marius Vict. p. 1824. 2530; Diomedes p. 515; Suidas voc. Σωτάδης Κρ. III, ubi Sotades λαμβογράφος appellatur. Iliadis eius mentio fit ab Hephaestione c. II. §. 5.

De cinaedologia et hilarotragoedia quaeri etiam potest, utra prior vel recentior sit, an eodem fere utraque tempore orta. Rhinthon, hilarotragoediae princeps, Suida testante, γέγονεν ἐπὶ τοῦ πρώτου Πτολεμαίου, unde tamen id minime colligi potest eum Philadelpho regnante non amplius vixisse. Sotadem vero, qui ἦρξε πρώτος τοῦ κιναιδολογῆν (Strab. XIV. p. 648.), Plutarchus de educ. liber. c. 14., Athenaeus lib. XIV. p. 620. e. et Eustathius ad II. XVI. 432. Philadelphi temporibus floruisse testantur, ita tamen, ut eum non iam antea litteris et poesi

operam dedisse: contendi non possit: quamobrem alterutram illarum poesis formarum priorem fuisse minime pro certo statuere licet, quamquam suspicari possumus, hilarotragoediam prius quam cinaedologiam in poeticam suam formam redactam fuisse. Sin vero rem ipsam respexeris, putabis fortasse, si non prius *κιναιδολογία* orta, deinde etiam tragoedia in ridiculum detorta sit, certe hilarotragoediam et cinaedologiam iuxta prope ortas fuisse. Paullatim utramque exstitisse, nemo infitiabitur: universum vero *φλυάκων* genus, sive alias eius partes perantiquas fuisse verisimillimum est.

Restat ut de singulis huius generis scriptoribus quantum ad nostram quaestionem aptum videatur, et quidem de praecipuis eorum pauca dicamus.

Sopater ὁ *φλυακογράφος* ab Athenaeo pluribus locis laudatur, nusquam vero aut cinaedologi nomine, aut hilarodi. Appellatur nonnunquam parodus et per parodicas quae traduntur eius fabulas fieri existimo, ut hilarodum fuisse eum liceat suspicari. *Parodum* vero eundem esse qui *φλυακογράφος* ex Athenaeo apparet, qui Sopatrum eiusdem fabulae (*Πύλαι*) scriptorem lib. IV. p. 175. c. appellet *parodum*, et lib. XIV. p. 649. a. *phlyacographum*. Patria Paphus fuit ²⁶⁾, quare iocose apud Athenaeum lib. IV. p. 158. d., ubi de lentibus sermo est, dicitur ὁ *φάκιος παρωδός*, fortasse *capta occasione a fabula, cui titulus Πακίη*. Hunc Sopatrum parodum Suidas a comico seiungit;

²⁶⁾ Athen. III. p. 119. a. IV. 175. c.

sed Sopater comicus et parodus est unus idemque: quibus enim in fabulis Athenaeus laudat parodum, easdem Suidas voc. *Σώπατρος Κωμικὸς* affert. Sopatri fabulas vide in Schweighaeuseri indice ad Athenaeum. Tres vero inter Sopatri fabulas ab Athenaeo laudantur, *Βαχίς* lib. IV. p. 158. d., p. 176. a. (quam etiam Suidas, et eam quidem unicam, parodo concedit), *Βαχίδος Μνηστῆρες* lib. IV. p. 160. a. b. l. XIV. p. 644. c., et *Βαχίδος γάμος* l. XIV. p. 656. f., quas equidem suspicor, sed suspicor tantum! trilogiam fuisse, qua Sopater antiquos trilogiarum poetas irriserit; fortasse etiam tria nomina unius fabulae sunt.

Rhintho, hilarotragoediae princeps, testibus Suida, Stephano Byz. voc. *Τάρας*, Hesychio voc. *Ἄσεκτος*, Eustathio ad Dion. Perieg. 976. fuit Tarentinus atque usus est, testante Apollonio Dysc. de pronom. p. 364. c., Tarentina dialecto; contra omnes unum est Nossidis epigramma in Brunckii Anal. I. p. 196, ubi haec verba leguntur:

*Καὶ καπυρὸν γελάσας παραμείβεο καὶ φίλον εἰπὼν
‘Ῥῆμ’ ἐπ’ ἐμοί ‘Ῥίνθων εἴμ’ ὁ Συρακόσιος.*

Sed huiusmodi epigrammatis parum videtur tribuendum esse auctoritatis, quanquam id non omnino negari potest, eum Syracusis natum postea Tarenti vixisse, unde Tarentini nomen acceperit: mirum autem esset, hoc reliquis de eo testibus aut ignotum aut ab iis omissum fuisse. De aetate eius Suidae testimonium iam audivimus; hic idem testatur triginta octo *δράματα τραγικὰ καὶ κωμικὰ* Rhinthonis fuisse: fortasse plura fuerunt.

Fabula Rhinthonica inter varia fabularum genera commemoratur in Donati fragmento de Tragoedia et Comoedia et in eiusdem Commentario ad Terentii Adolphos Prol. v. 7. Lydus de Magistrat. Rom. lib. I. §. 40. Rhinthonicam in septem Comoediae genera refert eamque *ἔξωτικὴν* appellat. Gisbertus Cuperus (Observatt. l. I. c. 10.) *Rhinthonis Hilaritragoediam sive Phlyacographiam* dicit *neque cantatam olim aut saltatam, nedum actam fuisse, neque adeo omnino in Dramatum numero habendam, sed accedere ad Gallorum Vers burlesques, sive Italica voce dicere malis, Travestimenta*, nulla fortasse alia causa commotus, nisi quod Lydus l. I. §. 41. Rhinthonem dicit primum hexametris versibus comoediam scripsisse²⁷). Contra Cuperum primum sunt Suidae verba modo laudata; deinde Reuvensius in Collectaneis Litterariis p. 80. sqq. magna cum probabilitate Lydum errasse docuit illa dicentem, Rhinthonem dramata scripsisse metris dramaticis. Contra illam Cuperi sententiam disputavit etiam Eichstaedtius de Dramate Graecor. Comico-Satyrico p. 43. sqq. De fabula Rhinthonica conf. Vossius Instit. Poet. l. II. c. 21; Grysar de Doriens. Comoed. Tom. I. p. 53. sqq. Rhinthon dramatum quae scripsit non nova sibi sumserat argumenta, sed aliorum tragoedias in ridiculum detorsit et in comoedias quasi convertit, quae ita comparatae *ἱλαροτραγωαίαι* nominabantur. De metris

27) — τὸν Ῥίνθωνα, ὃς ἑξαμέτροις ἔγραψε πρῶτος Κωμῳδίαν.

Rhinthon. conf. Osann. Anal. Crit. p. 96. sqq. O. Müller. *Gesch. Hellen. Stäm. u. Städte* III. p. 364. sq. Ceterum „ab *ίλαρωδία* sic distinguendam videri *ίλαροτραγωδίαν* docuit Osannus, ut licet utriusque argumentum mere ludicrum fuerit, atque hilaritate iocorum et lascivis dictis risum populo excusserit, in *ίλαροτραγωδία* tamen virtus comica ab argumentis tragicis peteretur, quae ex cothurno in soccum detorta cum parodia irriderentur. Utramque vero, et *ίλαρωδίαν* et *ίλαροτραγωδίαν*, in scenam deductam et cum saltatione i. e. gesticulatione et actione mimica decantatam fuisse, veri simile fit“. Hilarodi non ex veris tragoediis eas irridendi causa, sed aliunde, ex vita solebant argumenta repetere, et ea quidem amatoria, convivalia et quae horum similia sunt: Festus voc. *Hilarodos* id carminum gentis *lascivum et delicatum* appellat, quae definitio in bonam partem accipienda laudatae illi *σεμνότητι* minime repugnat. De hilarodo et hilarodia conf. inprimis Athen. XIV. p. 621.; Salmasii Exercit. Plin. p. 76.; Voss. Inst. Poet. l. II. c. 21.; *ίλαρωδία* et *ίλαροτραγωδία* saepe scriptoribus etiam nullo discrimine facto confunduntur.

Sotades Maronita, ionicarum cantilenarum poeta, Philadelphi aequalis, *ἦρξε πρῶτος τοῦ κιναιδολογεῖν*, ionica usus dialecto; diversus est a Comico Sotade, cuius ab Athenaeo duae fabulae laudantur, *Ἐγκλειόμεναι* et *Παραλυτρούμενος*. Suidas comicum hunc et nostrum confudit, quum istas duas fabulas nostro Maronitae tribuerit: sed Athenaei testimonium magis quam Suidae dignum est cui fidem habeamus. Neque

vero intelligo qua ratione Sotades Cretensis idemque Maronita Suidae nominetur. Fortasse Comicus ille fuit Cretensis, quem Suidas quia non a nostro disiunxit, duos, quos unum putaverit, uno nomine complexus est *Κρής Μαρωνείτης*. Suidas voc. *Σωτάδης Κρ. Μ.* enumerat Sotadis fabulas: *εἰςὶ δὲ αὐτοῦ εἶδη πλεῖστα οἶον, Εἰς ἄδου κατάβασις Πρίηπος· Εἰς Βελεστίκην· Ἀμαζών καὶ ἕτερα. καὶ Ἐγκλειόμεναι καὶ Παραλυτρούμενος.* De duabus proximis iam dictum est; ex reliquis vero quae Comici sint, quae Moronitae, certis argumentis iudicari non potest, attamen suspiceris reliquas omnes Maronitae fuisse, quippe quae verbis *καὶ ἕτερα* ab illis separatae sint: nimirum fortasse ipsi Suidae inter utrasque videbatur esse discrimen, quanquam a scriptore profectas eodem. — Sotades regem propter eius cum sorore matrimonium versibus acerbissime cavillatus est et huius rei poenas Philadelpho graves persolvit (Plutarch. de educ. liber. c. 14.), quae res apud Athenaeum l. XIV. p. 620. e. et Eustathium ad Il. π. 432. in fabulam abiit, Sotadem in cista plumbea inclusum et in mari demersum esse. — Illud postremo mirum videatur, quod Straboni Sotades prior Alexandro Aetolo sit, Athenaeo autem Sotade Alexander: Strabo enim l. l. dicit *ἤρξε δὲ Σωτάδης μὲν, — ἔπειτα Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός* — Contra Athenaeus l. XIV. p. 620. e., ὃ δὲ ἰωνικὸς λόγος τὰ Σωτάδου καὶ τὰ πρὸ τούτου ἰωνικὰ καλούμενά ποιήματα Ἀλεξάνδρου κ. τ. λ. Uterque, Sotades et Alexander eodem rege regnante vixerunt, quare altero alter longe posterior certe non fuit; sed Stra-

bonis illum locum Athenaeo ignotum fuisse credi non potest: equidem suspicor Athenaei verba *πρὸ τούτου* non ad *Σωτάδου* referenda esse, sed ad *ἰωνικὸς λόγος*, atque interpretanda sive *pro ionico sermone dicta ionica carmina*, s. *propter vel secundum ionicum sermonem dicta ionica carmina*.

Praeter hos quatuor, Sopatrum, Rhinthonem, Sotadem et Alexandrum qui reliqui *φλυακογράφοι* s. *φλύακες* a scriptoribus laudantur, eos breviter liceat et sufficiat enumerare: Lysis, Simus Magnes (Strab. l. l.); Pyres Milesius (Athen. l. l.), profecto idem qui Suidae l. l. dicitur *Πυρρὸς ὁ Μιλήσιος*; Alexas (Athen.); Theodoras, Timocharidas, Xenarchus (Suid. l. l.), et si Reuversii (Collectan. Litterar. p. 69.) coniecturam in Lydo de Magistrat. Rom. l. I. §. 41, *Φλυακογράφων* pro *Πυθαγορείων*, probaveris, Asceras quoque (Sciras, Athen. l. III. p. 77.) et Blesus.

Fortasse etiam Timo Phliasius ὁ *σιλλογράφος* huc referendus est, quanquam inter phlyacographos nusquam nominatur: Silli enim a *φλυακογραφίας*, cuius generis variae erant partes, omnia irridentis et cavillantis natura minime abhorrebant.

E. EPIGRAMMATA.

Epigrammatici carminum generis maxime poetae Alexandrini studiosi fuerunt, neque ullus fortasse fuit eorum, qui non epigrammata scripserit: nec vero tunc temporis ut olim statuae modo, sepulcra, templa deorum, cuiusvis generis dona diis consecrata, et

aliae quae res publice conspicuae sunt, epigrammate inscribi solita erant, sed cogitata quoque hominem certum quendam facete vel irridendi vel honorandi gratia in epigrammatum formam redigebantur. Epigrammatum eadem quae aliorum generum illa aetate indoles fuit: poetae enim omissa priore nitida simplicitate facetiorem quandam elegantiam sectabantur.

Alexandri nostri epigrammata quatuor servata habemus, tria in Anthol. Gr., quartum ab Athenaeo, quorum omnium argumenta maxime varia sunt, amatorium nullum. Meleager coronae suae epigrammatum intexuisse se Alexandri quoque, haud dubie Aetoli, epigrammata ut *virides olei ramos* testatur praefat. v. 39:

τοὺς δ' αἶμ' Ἀλεξάνδροιο νέους ὄρηκας ἐλαίης.

Alexandri primum est in *Panem* (frg. VIII.), quod simplicitate sua videtur omnium iucundissimum esse, alterum in *Venerem armatam* (frg. IX.), in Anthologia ipsa inscriptum *Εἰς Ἀφροδίτην ὀπλισμένην*; tertium in *Alcmanem*, ipsum in eo de se ipso loquentem (frg. X.); quartum, quod Fabricius Vol. IV. p. 460. *epigramma in Agathoclem* nominavit, alii dixerunt fragmentum elegiaci carminis esse, quo parodiae historia quaedam exposita fuerit, procul dubio inscribendum est *epigramma in Boeotum*, parodiarum poetam (frg. XI.). Quamvis enim Athenaeus l. XV. p. 699. b. c. de isto carmine dicat, Alexandrum ἐλεγεῖον fecisse, tamen eiusdem ipsius Athenaei verba videntur satis docere, non re vera elegiacum carmen intelligi, sed epigramma: si enim decem ab Athenaeo

traditi versus totum carmen conficiunt, concedendum erit epigramma esse, non elegiam. Alexander his versibus, nam haec est Athenaei sententia, parodos docuit apud Siculos in existimatione quadam fuisse, ποιήσας ἐλεγείον τρόπον τοῦτον δηλοῖ, quae quidem verba merito suspicari nos iubent hoc totum ἐλεγείον esse, quo illa res contineatur: si maioris tantum pars carminis esset, inde non efficeretur id quod voluit Athenaeus, omnes parodos in existimatione apud Siculos fuisse, sed modo Boeotum; sin vero carmen perfectum atque integrum est, Athenaeus facile potuit contendere, uno Boeoti exemplo comprobari omnium illam apud Siculos parodorum existimationem. Nec vero Alexander historiam scripsit parodici generis, cuius praestantissimi poetae ipsa illa aetate floruerunt, et si re vera historiam horum poetarum scripsisset, valde vereor, ut Aetolus elegia id facturus fuisset. Vocabulum ἐλεγείον quo usus est Athenaeus integrum carmen significat elegiacis versibus scriptum, neque amplius quidquam Athenaeum existimo, aut elegiam esse, aut epigramma, isto vocabulo indicare voluisse. Primum Simonidis lugubria carmina, epitaphia, sic nominabantur; sensim deinde alia quoque epigrammata, et omnia *versibus impariter iunctis* composita carmina singulaque disticha ²⁸), formae tantum habita ratione, isto nomine coepta sunt appellari. Quam Latini dicunt elegiam, ea Graecis plerumque dicitur plur. num. ἐλεγεία vel ἔλεγοι, nonnumquam etiam ἐλεγεία. Nostrum epi-

²⁸) Thuc. I. 132. Pausan. V. 2. 5.

gramma videtur epitaphium fuisse Boeoti ab Agathocle Syracusis patrio oppido expulsi et fortasse in Aegypto sepulti. Dices fortasse, neque initium carmen habere, nec finem, ergo integrum epigramma non esse. Initium quidem facili coniectura mihi videor integrum restituisse; exitus vero epigrammati aptissimus est: non enim propter Euboei mentionem obiter ut videtur factam plura de eo expectare debemus; Euboeus tunc temporis haud dubie satis cognitus fuit, et est re vera hoc epigrammatis, ut in eo breviter omnia, multa etiam parum dilucide commemorentur. Si carmen historicum esset, a Boeoto ad Euboeum transitus talis qualis est admodum foret ineptus. Etiam illud bene factum videtur quod nomen Boeoti usque ad finem carminis reservatum est. Ab initio carminis Agathocli tyranno id quasi exprobratur, quod Boeotum animi sui ferocitate patria expulerit, et extremo carmine poetam, si qua divinatione uti licebit, in Euboeum invehi propterea suspicor, quod Agathocles istum poetam illo expulso longe inferiorem secum in Sicilia retinuerit. Schweighaeuserus in ind. ad Athen. voc. *Boeotus* videtur nobis hac de re consentire, quum dicit, Boeotus laudatur ab Alexandro Aetolo in epigrammate et praefertur Euboeo.

F. ELEGIACA.

Ex elegiaco carminum genere maxima pars fragmentorum est, quae poetae nostri supersunt: nimirum duo fragmenta, unum *Apollinis*, quod versibus 34.

constat, in Parthenii eroticis, alterum septem versuum ex Musis a Macrobio, servata habemus. In carmine, quod Ἀπόλλων inscribitur (frg. XII.), fabulae amatoriae, et eae quidem fortasse hominum nonnisi ut in fragmento est misere amantium, ab Apolline vaticinando videntur expositae fuisse; nec vero, quantum ex nostra servata colligere possumus, tam immodestae, ut iudicium hac de re prorsus iniquum in Daubii et Creuzeri Studiis ²⁹⁾ prolatum ego possem probare. Fragmento nostro Anthei fabula ut fuit apud ipsum Alexandrum tota haud dubie continetur. — Etiam qui *Musae* inscribitur liber (frg. XIII.) haud parvus videtur fuisse: aut enim Timothei tantum historia in eo copiose narrata erat, qui quoniam sui temporis inter peritissimos artis musicae fuit, carmini nomen quoque Musarum inscribere Alexandro placebat; aut quod veri similis est plures de claris poetis atque aliis qui Musarum artes coluerunt, narrationes eo continebantur. Fabricii errorem, qui ex Musis Aetoli petitos putaverit versus de planetis, quos edidit Galeus ad Parthenium p. 149. sqq., Naekius iam notavit in Schedis Crit. p. 8: illi de planetis versus heroici sunt, carmen Aetoli quod *Musae* inscribitur, elegiacum fuit; deinde eos omnino non Aetoli, sed Alexandri Ephesii esse, Cosmographiae scriptoris, idem Naekius l. l. doctissime

²⁹⁾ Vol. IV. p. 66: „ein Unternehmen, welches außer Lykophrons Cassandra kaum seines Gleichen finden möchte.“

ac locupletissime comprobavit. — In Addendis ad Parthenium etiam ille Galeus egregie erravit accepto Alexandro Magno pro Alex Aetolo: dicit enim „a Ioachimo Camerario inter Homeri interpretes hunc quoque Alexandrum recenseri“. Camerarius autem in praefatione editionis Homeri „maximos et potentissimos quoque reges in Homeri operum commentationibus elaborasse, Alexandrum illum, cui rerum gestarum admirabilitas Magni nomen concilia-
verit, haec plane in deliciis habuisse“ et alia de Alexandro M., de Aetolo nihil. Simili modo, quod a Naekio in Schedis Criticis p. 7. notatum est, Harlesius ad Fabricii B. G. II. p. 283. *humani aliquid passus est confuso cum nomine poetae nostri nomine fabulae Euripideae: nam de Alexandro Euripidis dramate agit Valck. Diatr. 147. sq.*

Reliqui poetae nostri versus elegiaci tres inveniuntur de Mysis apud Strabonem, qui cuiusnam et qualis elegiaci carminis particula fuerint, exquiri non potest (frg. XIV.).

G. EPICA.

Ex epico genere duo poetae nostri carminum nomina et fragmenta cognovimus, quorum unum inscribitur *Ἀλιεύς* (frg. XV.), cuius fragmentum ab Athenaeo servatum *eleganti*, ut Naekius Sched. Crit. p. 16. rectissime iudicavit, *et vere antiqua simplicitate in summa brevitate cum ceteris Aetoli reliquiis docet eum altiori quodam sermone scripsisse*. Isto fragmento Glaucus deus marinus herba quadam ex insulis Bea-

torum gustata mari demersus interisse narratur. Alterum *Κίρκα* (frg. XVI.), cuius argumentum ex *Odyssea* depromptum, ut *Callimachus* eas *Thesei* fabulas quae ad *Hecalen* pertinebant, singulari epico carmine tractavit ex *Theseide* ut videtur depromtas, quo maiori carmine omnes *Thesei* fabulae comprehendebantur; eadem ratione duobus carminibus quae inter *Theocritea* sunt XXIV. (*Ἡρακλίσκος*) et XXV. (*Ἡρακλῆς Λεοντοφόνος*), et *Moschi* carmine IV. (*Μεγάρα Γυνὴ Ἡρακλέους*) singulae ex *Heraclea* fabulae sunt enarratae. Id vero de nostro carmine fateri debemus, ab *Athenaeo* ipso nominari quidem ut scriptorem eius *Alexandrum Aetolum*, dubitari tamen εἰ γνήσιον τὸ ποιημάτιον, qua in dubitatione nobis acquiescendum erit. Legitur deinde apud *Athenaeum* non ut nos nomen scripsimus, sed ἐν *Κρικαιῖ*, quod fortasse ortum est e sequenti particula εἰ a librario forte duplicata, quare nonnulli etiam ἐν *Κρίκα*. *Meursius* inscribit *Κρικαιεύς*; *Casaubonus* putat legendum esse ἐν *Τριταεῖ*, quo nihil prorsus efficitur, vel ἐν *Ἀλιεῖ*³⁰⁾, ut idem poema sit, quod modo laudatum est, eo fortasse ad istam coniecturam adductus, quod in duobus versibus qui ex eo servati sunt, *Πομπίλος* piscis commemoratur. *Brunckius* in *Anal. T. III. lectt. et emendd. ad Al. Aet.* videtur eam probasse, quum dicat τὸν *Ἀλιέα* bis ab *Athenaeo*

³⁰⁾ *Casaubonus*: „Urbs in Achaia fuit nomine *Tritaea*; sed non dubito *Athenaeum* scripsisse ἐν τῷ *Ἀλιεῖ*, ut alibi in hoc libro saepius“.

laudari, quem quidam Aetolo tribuerint, alii abiudicaverint. Sed falsam eam esse apparet ex verbis ab Athenaeo additis, εἰ γνήσιον τὸ ποιημάτιον: de piscatoris enim scriptore Athenaeus minime dubius fuit. Vera ut videtur emendatio ἐν Κίρκᾳ facta est a Schweighaeusero. In dorica forma, qua ipse profecto usus est Alexander, haereri non debet.

Ex heroicis fuisse carminibus etiam ea videntur, quae dixisse traditur Alexander Aetolus, Hectorem Apollinis filium esse, Argivis Thesei filiam Iphigeniam (frgg. XVII. XVIII.).

H. ASTRONOMICA.

Scripta huius generis Alexandri nulla servata sunt: re vera tamen de stellis aliisque rebus naturalibus eum scripsisse in Arati vita indicem Ἀράτου Γένος habente his verbis docetur: πολλοὶ γὰρ καὶ ἄλλοι Φαινόμενα ἔγραψαν καὶ Κλεοπάτρης, κ. Σμίνθης, κ. Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός, κ. Ἀλ. ὁ Ἐφέσιος, κ. Ἀλ. ὁ Λυκαΐτης κ. τ. λ. Alius huius rei testis est Sextus Empiricus l. VIII. c. Log. II. s. 204: ὡσαύτως δὲ καὶ παρὰ τοῖς τὰ οὐράνια πραγματευσαμένοις, καθάπερ Ἀράτῳ καὶ Ἀλεξάνδρῳ τῷ Αἰτωλῷ. „Quod vero inter Arati interpretes Alexander Aetolus enumeratur (vid. supra p. 5.), eo nihil aliud videtur indicari, quam hoc, Alexandrum Aetolum alicubi aliquod de Arato testimonium edidisse. Nec magis quod de Ephesio ibi traditur, de commentario in Aratum intelligendum est, sed de opere ἐμμέτρῳ simili Phænomenis“³¹).

³¹) Naekius Sched. Crit. p. 7.

I. HISTORIA.

Singularem quendam historiae et quidem Aetolicae librum Alexandrum scripsisse, quod praeter alios Schweighaeuserus in ind. ad Athen. ex una voce *ἱστορεῖ* l. X. p. 412. f. — Alexander hic loquitur de Titormo Aetolo — suspicatus est, ego non quidem nego, sed nego aut ex eius reliquiis, aut ex aliorum testimoniis id colligi posse. Schweighaeuserus opinatur hoc verbo *ista* (qua?) ratione non uti solitum esse Deipnosophistam nostrum, nisi ubi de Historiarum aliquo scriptore loquatur. At istud vocabulum non modo solutae orationis historicae vim continet, sed omnes cuiusmodicunque scriptores dici possunt *ἱστορεῖν* et re vera dicuntur: Parthenio fere ubique *ἱστοροῦσι* poetae; quod vero gravissimum contra illam coniecturam argumentum videtur, ipse Athenaeus verbi causa l. VII. p. 296. e., ubi epicum carmen affertur, dicit, *ἱστορεῖ δὲ — ὁ Αἰτ. Ἀλ.*. Alii eandem inde coniecturam fecerunt, quod Pleuronius dixisse fertur Hellos a Tyrrhenis ortos ex patrio more tantos Iovi tribuere honores (frg. XX.). Talia vero etiam in carminibus, praesertim docta illa aetate, potuerunt commemorari. Equidem existimo Alexandrum aut multas de historia petitas res inseruisse carminibus suis, aut carmina heroicis fortasse versibus scripta in historiae modum composuisse, nec tamen eum negaverim prosa quoque oratione historiam scripsisse.

Reliqua de Alexandro testimonia, ex quibus neque nomina carminum, neque fragmenta cognoscimus, ipsis fragmentis, ubi aptum videbatur, adieci.

ALEXANDRI AETOLI FRAGMENTA.

I. ΠΟΤΟΣ.

Athen. IV. 170. e. f.; Ζητητέον δὲ εἰ καὶ ὁ τραπεζοκόμος ὁ αὐτός ἐστι τῷ τραπεζοποιῷ. Ἰόβας γὰρ ὁ βασιλεὺς ἐν ταῖς ὁμοιότησι τῶν αὐτῶν εἶναι φησι τραπεζοκόμον καὶ τὸν ὑπὸ Ῥωμαίων καλούμενον στρούκτωρα, παρατιθέμενος ἐκ δράματος Ἀλεξάνδρου, ᾧ ἐπιγραφὴ Πότος.

Εἰς αὐριὸν με δεῖ λαβεῖν αὐλητροίδα.

Τραπεζοποιὸν δημιουργὸν λήψομαι.

Ἐπὶ τοῦτ' ἀπέστειλ' ἐξάγροῦ μ' ὁ δεσπότης.

Servi haec verba esse a domino missi rure ad oppidum aliquod luxu mollitiaeque cognitum satis elucet; ad quem ea loquatur coniectura effici minime potest. Hoc tamen veri simillimum videtur ad initium dramatis ea pertinere, ubi quae ad computationem necessaria sint, comparentur, et quidem pridie ipsam computationem, quae dramatis argumentum est. Quale et cuiusnam domini hoc fuerit convivium, quinam convivae, ne suspicari quidem debemus.

Atheneus quaerendum sibi proposuit, num τραπεζοκόμος idem sit qui τραπεζοποιός, idque re vera esse ostendit, quanquam non aperte pronuncia-

vit: nam dicit eundem esse *τραπεζοκόμον* atque Romanorum *structorem* deinde *τραπεζοποιός* ita describitur, ut etiam hunc appareat eundem esse qui *structor*. Verba enim *παρατιθέμενος ἐκ δράματος* non sic interpretanda sunt, quasi Iuba rex nostros Alexandri versus ad demonstrandum laudaverit eundem esse *τραπεζοκόμον* atque *structorem*, sed hoc tanquam certum proponit; nostris vero versibus docere conatur etiam *τραπεζοποιόν* eundem esse, qui *structor* quem dicunt Romani (ad convivia enim non fabricatore mensarum opus est, sed mensis iam fabricatis earumque *structore* i. e. ut Servii verbis utar, *ferculorum compositore*), unde colligatur *τραπεζοκόμον* eundem esse qui *τραπεζοποιός*. *Structoris* erat eluere patinas ac vasa, curare lucernas, libationes facere, alia horum similia; demique cibos afferre et adstare convivis, quod quidem officium ab Athenaeo significatur l. IV. p. 170. d. f.. Hesychius officium eius ita interpretatur: *τραπεζοποιός ἐστὶν οὐχ ὁ μάγειρος, ἀλλ' ὁ τῆς πίσης περὶ τὰ συμπόσια παρασκευῆς ἐπιμελούμενος*. Eodem modo Pollux; cf. Virg. A. I. 701—706, ubi Servius ad v. 704. *struere* interpretatur *ordinare, componere, unde et structores dicuntur ferculorum compositores*. — De Iuba rege Mauritaniae, viro eruditissimo cf. Athen. plur. II., Etym. M. voc. *βλίτυρι* et voc. *Διώνσος*. — In Athenaei edd. et mss. antea legebatur *στρούκτορα*; Schweighaeuserus primus ex uno cod. ms. restituit *στρούκτωρα*. — Verbum *λαμβάνειν* non ipsum neque emendi, neque conducendi usquam habet notionem, sed ubi de rebus eiusmodi sermo est, quas aut emere

tantum aut conducere possis, ut h. l. tibicinam et structorem, ibi nos per se intelligitur, si eas accipiamus, aut emendo id facere aut conducendo. — *αὐλητρίδες* et *ὄρχηστρίδες* ad convivium veteribus arcessitae sunt res admodum nota; cf. Ar. Ran. 514. sqq. ed. Dind. — *δημιουργός* quivis dicitur opifex publicus, etiam artifex, qui saepius *χειροτέχνης* vel *χειρώναξ* appellatur.

II. ΑΙΠΟΛΟΙ. III. ΤΙΓΩΝ.

De his fabulis vide quae diximus p. 15 — 18.

IV. ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Schol. Ven. ad Il. I. 216: — τὸ δὲ χρῆ ὀξυνόμενον μὲν — σημαίνει ἐπίρρημα τὸ δεῖ περισπώμενον δὲ ῥῆμα Ἄττικόν· ἀπὸ γὰρ τοῦ χρῶμαι τὸ δεύτερον τῆς κοινῆς διαλέκτου ἐστὶ χρᾶ, Ἰωνικῶς, Ἄττικὸν δὲ χρῆ, ὡς εἴρηται Ἀλεξάνδρῳ ἐν Διονύσῳ

ἰδοὺ κάτοπτρον εἶπέ μοι τούτῳ τί χρῆ;

Attica nimirum dialecto Alexander dramata scripsit.

In Scholiis legebatur

ἰδοὺ κάτοπτρον εἶπέ μοι τί χρῆ τούτῳ;

quod per metrum ferri non potest.

V.

Ταμειῖον ἀρετῆς ἐστὶ γενναία γυνή.

Stob. Serm. 65. ὅτι κάλλιστον γάμος Naekius Sched. Crit. p. 6. hunc versum *Euripide vel Euripidea aetate dignum* appellat. — In edd. legitur *ταμειῖον*; Brunckius *ταμειῖον* restituit; eandem Bentleius emendationem

fecit in Menandro (in Meinekii Menand. et Philem. p. 501.). Simili modo Porsonus emendavit ὑγείας in Eur. Or. 229, ubi legebatur ὑγείας. In Thuc. I. 96. extr. fere omnium codd. consensu legitur ταμιεῖον: glossator a Duckero ad hunc locum laudatus ταμιεῖον statuit esse τὸ ἰδιωτικὸν — *cellam penuariam* —, ταμιεῖον τὸ δημόσιον — *fiscum, aerarium* —, quae differentia neque per se quidquam habet, quo veri similis modo fiat, et ipsis tollitur locis a Duckero et aliis ad Thucydidem laudatis. Non raro ταμιεῖον pro *cella privata*, nec minus ταμιεῖον pro *aerario* legitur. Suidae interpretatio ab illa glossatoris Duckeri longe diversa est: ταμιεῖον, θησαυρός — *aerarium* —, καὶ ταμιεῖον; et ταμιεῖον, κοιτῶν — *cubiculum* —. Certissimis quidem haec res argumentis confici nequit, propterea quod plurimis locis utrumque in codd. invenitur: *iota* enim ante cognatam diphthongum *ει* facillime potuit a scribente omitti; sed a ταμίᾱς mera atticisque scriptoribus inprimis frequentata derivatio fit ταμιεῖον, ταμιεία, et quod Moeris Attic. discrimen statuit, ὑγεία Ἀττικῶς, ὑγεία Ἑλληνικῶς, idem inter nostra vocabula est. De littera *ι* in vocabulo ταμιεῖον recenter formato elisa cf. Lobeck. ad Phryn. p. 493. Notionem utrumque habet utramque: nostro loco rectissime Naekius dicit Alexandrum non ab aerario metaphoram, sed a cella penuaria petisse.

VI.

A. Gell. N. A. XV. 20: *Alexander Aetolus hos de Euripide versus composuit:*

Ὁ δ' Ἀναξαγόρου τροφίμος στρυφνὸς μὲν ἔοικεν ἐμοίγε
προσειπεῖν,

Καὶ μισογέλως, καὶ τωθάζειν οὐδὲ παρ' οἶνον μεμαθηκώς,
Ἄλλ' ὅτι γράψαι, τοῦτ' ἂν μέλιτος καὶ Σειρήνων ἔτετεύχει.

Olim legebatur ὁ δὲ, Valckenarius ad Phoen. p. 588. ὁ δ'; inter τροφίμος et στρυφνὸς legebatur ἀρχαίου, quod Valckenarius commutavit minus nota voce χαιοῦ, et verbum ἔοικε, quod ante προσειπεῖν legebatur, omisit auctoritate Franeg. Codicis ms.; totum versum sic emendavit:

Ὁ δ' Ἀναξαγόρου τροφίμος χαιοῦ στρυφνὸς μὲν
ἐμοίγε προσειπεῖν.

Vocabulum χαιοῦ non modo minus notum est, sed ne Atticum quidem: est enim Laconicum, Αἴ. Lys. v. 90. 1160. Deinde librarii non ita facile pro χαιοῦ neque forte, neque de industria scribere solent ἀρχαίου. Mihi quidem tota vox videtur delenda: nescio enim cur Anaxagoram Aetolus *veterem* appellaverit. Vocem ἀρχαίου fortasse aut doctus quidam librarius, aut qui legebat hos versus, adiecit ut indicaret Anaxagoram antiquum illum philosophum esse, non Isocrateum rhetorem, aut Zenodoteum grammaticum. Quem bonus ille homo vitare volebat errorem, in eum re vera Meursius ad Chalcidium incidit, quippe qui Scholiastae locum ad Apoll. Rh. IV. 814, ubi Anaxagoras philosophus commemoratur, ad grammaticum Zenodoteum spectare putaverit. Contra Valckenarium videtur etiam structura esse: omisso enim verbo ἔοικε nullum aliud nisi ἐστὶν intelligi potest: sed ipsi Alexandro Euripides non potuit esse στρυφνὸς προς-

ειπεῖν. Quare deleta voce ὑρχαίου reliqua servavi atque verborum ἐμοίγε ἔοικε locis commutatis versum primum ita componendum existimavi:

Ὁ δ' Ἀναξαγόρου τροφίμος στρυφνὸς μὲν ἔοικεν
ἐμοίγε προσειπεῖν.

· Verbum τωθάζειν Timaeus in lexico Platon. interpretatur γλευάζειν, σκώπτειν, διασύρειν, ad quem conf. Ruhnkenius, qui nostrum ibi versum laudavit. Poeta noster minus immodestum cavillandi genus hoc verbo videtur significare, quam id quod eo significari solitum est; cf. inprimis Her. II. 60. —

VII.

Schol. ad Ar. Ran. 848. ed. Dindorf.: ἀληθεῖς, ὧ παῖ κ. τ. λ. — ὅτι δὲ λαχανοπώλιδος υἱὸς ἦν ὁ Εὐριπίδης, Ἀλέξανδρός φησιν. Cf. Ar. Thesm. v. 387. de Euripide:

Εὐριπίδου τοῦ τῆς λαχανοπωλητρίας.
et v. 455. sq., quo loco eius in mulieres odium indicatur:

Ἄγρια γὰρ ἡμᾶς, ὧ γυναῖκες, δρῶ κακά,
Ἄτ' ἐν ἀγρίοισι λαχάνοις αὐτὸς τραφεῖς.

VIII. EPIGRAMMA IN PANEM.

Πίγρης ὀρνίθων ἄπο δίκτυα, Δαῖμις ὀρείων
Κλείτωρ δ' ἐμβυθίων, σοὶ τάδε, Πῦν, ἔθυσαν,
Ξυνὸν ἀδελφειοὶ θήρης γέρας, ἄλλος ἀπ' ἄλλης,
Ἰδρίτα καὶ γαίης, ἰδρίτα καὶ πελάγεος.
Ἄνθ' ὧν τῷ μὲν ἄλύς, τῷ δ' ἠέρος, ᾧ δ' ἀπὸ δρυμῶν
Πέμπε κράτος ταύτη, δαῖμον, ἐπ' εὐσεβίῃ.

Hoc epigramma in cod. Vat. inscribitur Ἀλεξάνδρου Μαγνήτου, qui Alexander Magnesius alibi, quantum sciam, nusquam commemoratus haud dubie, nescio quo fato, nostri poetae nomen extrusit. Brunck. Anal. I. p. 418, III. p. 96.; Jacobs. Anth. Gr. ed. mai. I. p. 207., ed. min. (Pal.) I. p. 172., III. p. 164., Animadv. in Brunck. Anal. Tom. I. P. II. p. 235.; cf. Hieron. de Bosch, ad Anth. Gr. l. VI. tit. 15. ep. 10.

Est ἀναθηματικόν, in Jacobs. Anth. Pal. num. 182. Tres fratres ex genere hominum venatico, auceps, venator montanarum ferarum, piscator, suae quisque artis instrumenta Pani deo venatorum et piscatorum patrono similem ipsi honorem tribuentes volunt consecrata, sed ea quasi sub conditione, ut ipsis deum tam pie colentibus e suae cuique artis regione salus a deo mittatur. Ita solent veteres diis sacra offerre, ut ab iis bona longe oblatis maiora precentur. — Prorsus idem, quod nostri epigrammatis, argumentum est multorum aliorum, in Jacobs. Anth. Pal. ex genere τῶν ἀναθηματικῶν n. 11. (ubi trium fratrum illorum instrumenta dicuntur τρισσῶν ἐργασίη καμύτων), n. 12 — 16, 179 — 181, 183 — 187; simile est n. 170.

Vers 2.: in codd. Pal. et Plan. legitur ἐκ βυθίων, Brunckius ἐμβυθίων scripsit, nescio an non ex cod. Vat.; Jacobsius miratur id a Brunckio factum esse, quum βύθια bonum aptumque vocabulum sit: huic voci defensione nulla opus est, sed praepositio ἐκ minime quadrat; non enim e piscibus retia consecrantur, sed retia inde a piscibus i. e. piscatoria. Genitivi omnes pendent a praepos. ἀπό, quae nil aliud indicat, quam

quo retia quaeque pertineant; etiam repetitur ea verss. 3. et 5. Alia res est n. 180. v. 1.:

ταῦτα σοὶ ἔκ τ' ὀρέων, ἔκ τ' αἰθέρος, ἔκ τε θαλάσσης.

Pronom. τάδε ostendentis est: *ea quae adsunt, quae vides.* — male post ἔθεσαν plene interpungitur. — Talia instrumenta in templis deorum suspendebantur: Hor. Od. III. 26. 3. sq., Epist. I. 1. 4. sq.; etiam praedae bello partae: Virgil. A. VI. 860.

Vers. 3.: ἀδελφειὸς est magis epica vox, Orph. Lith. 320. 353. 570.; invenitur etiam in Jacobs. Anth. Pal. Ἀναθημ. n. 11. v. 5.; ἀδελφεὸς n. 186. v. 1. et Callim. ep. XXI. 3.

Vers. 4.: hoc versu causa significatur, quare et piscatores et venatores Panem venerentur; est etiam ἡγέτης δισσαῖν θηροσύναιν, Jacobs. Anthol. Pal. I. p. 170. n. 167.; cf. Toup. Cur. Nov. in Suid. p. 214. ed. Lips.. In cod. Plan. legitur ἰδροντὰ γαίης, in quo miror Brodaeum non offendisse; in cod. Vat. et edd. vett. ἰδρίτα, quod cum per se iam probetur, tum Suidae confirmatur testimonio, qui voc. ἰδρίας hunc versum, ut nos eum scripsimus, laudat ³²⁾; ἰδρίτα, vocativus ab ἰδρίτης, idem quod ἰδρις, hoc loco non gnarus modo significat, sed sensu latiore accipiendum est, *habitandi, versandi*: cf. Lobeck. ad Soph. Ai. 881. (Herm. 869.), ubi Hermannus mala, ut mihi quidem videtur, distinctione usus est, quippe qua pleonasmus oriatur in ver-

³²⁾ Kusterus ad Suidam l. l. epigramma nostrum non laudavit, fortasse etiam non cognovit, cf. Toup. Cur. Nov. p. 224. ed. Lips.

bis ἴδρις et εἴ ποθι πλαζόμενον λεύσων admodum aegre ferendus. — Vocem καὶ edd. vett. plane omittunt.

Vers. 5.: in uno cod. Vat. legitur τῷ δ' ἀπὸ δρυμῶν, contra metrum, nisi vocem ἥερος ut spondeum pronuncies, spondeum certe parum elegantem, cui pronunciationi accurata quoque horum poetarum ratio metri repugnat; pronom. rel. ᾧ metri gratia positum est pro demonstr. τῷ: exempla vide apud Hermannum ad Vig. p. 706. sq., Matth. Gr. Gr. §. 289, quibus addatur Hes. ἔργ. 22. — De priori syllaba vocis δρυμῶν a poetis et imprimis quidem ab antiquioribus nonnumquam, ut dicunt, correpta vide Hermann. ad Orph. Arg. v. 681. Ubi plur. num. δρύμα invenies, prior syllaba semper corripitur, ubi δρυμοί, producitur, ut in Orph. H. 35. v. 10., H. 45. v. 4., Callim. H. Lav. Pall. v. 116., Bion. Id. I. 20. 68.; nostro in loco δρυμῶν est haud dubie gener. masc..

IX. EPIGRAMMA IN VENEREM ARMATAM.

Ἀντὰ που τὰν Κύπριν ἀπηκριβώσατο Παλλὰς
 Τῆς ἐπ' Ἀλεξάνδρου λαθομένα κρίσιος.

Hoc epigramma in Anth. Plan. n. 172. inscribitur Ἀλεξάνδρου Αἰτωλοῦ. Brunck. Anal. I. p. 418. Jacobs. Anth. Gr. ed. mai. I. p. 207.; Animadvv. in Brunck. Anal. T. I. P. II. p. 235.; Hieron. de Bosch. ad. Anth. Gr. I. IV. tit. 12. ep. 20. In linguam Germanicam conversum est ab Jacobs. in *Variis Scriptis* T. II. p. 29. Est epigramma in Veneris armatae statua inscriptum, quae propter insignem artis praestantiam ipsius Minervae manibus dicitur facta, ut Martial. l. VI. epigr. 13. de statua Iuliae:

*Quis te Phidiaco formatam, Iulia, caelo,
Vel quis Palladiae non putet artis opus?*

Εἰς Ἀφροδίτην ὀπλισμένην, ut nostrum, etiam Leonidae epigramma inscriptum est in Anthol. Plan. n. 171. et alia; unum, n. 174., inscribitur Εἰς τὴν ἐν Σπάρτῃ ἔνοπλον Ἀφροδίτην, quod quia nostro aptissime comparari potest non inutile erit hic descripsisse:

Παλλὰς τὰν Κυθήρεια ἔνοπλον ἔειπεν ἰδοῦσα·

Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;

Ἢ δ' ἀπαλὸν γελάσασα, τί μοι σάκος ἄντιον αἶρειν;

Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὄπλα λάβω;

Nimirum Lacedaemonii quum omnes deos suos, tum Venerem imprimis armatam colebant; a diis enim virtutem bellicam petendam, summum decus in armis esse existimabant. Plutarch. Apophthegm, Lacon. p. 232. Instit. Lacon. §. 28. De Venere Spartanorum armata quae *Μορφὸς* dicebatur, cf. Paus. III. c. 15., Quintil. Inst. or. II. 4. §. 26. Alibi Venus nuda aut certe non armata proponebatur.

Vers. 1.: in libb. est *αὐτάν*, quod servavit Hieronymus de Bosch; Aldus in cod. suo habuit *αὐτά*, recte, quod etiam Heynius coniectura effecit; bene Grotius interpretatur: *Ipsa puto Venerem finxit doctissima Pallas.* — *Κύπρις* vocatur Venus, quia emersa prope Cyprum a delphino in eam insulam deportata est; cf. Wolf. ad Hes. Th. v. 199.; unde etiam dicitur *Κυπρογένεια* vel *Κυπρογενής*; nonnunquam duo nomina coniunguntur: Hom. H. Ven. init. *Ἀφροδίτη Κύπρις*; Musaeus de amor. Her. et Leandr. 38. *Κυθήρεια Ἀφροδίτη*; primus hac de re monuit Heinrichius ad

Hes. Scut. 197; cf. Ilgen. ad Leonid. Tarent. epigr. in Ven. Anadyom., Voss. epistt. myth. II. ep. 28. — ἀπακριβώσατο est vox technica de artificio eleganter atque accurate perfecto; cf. Ernest. Lex. Technok. Rhet. voc. ἀπακριβώω.

Vers. 2.: haud ineleganter poeta dicit statuam Veneris factam esse a Minerva pristinae irae atque aemulationis oblita. — In voce Ἀλέξανδρος prima, quae alibi semper brevis est, producitur in epigr. Iacobs. Anthol. Pal. Tom. II. p. 439. n. 477. v. 2.

X. EPIGRAMMA IN ALCMANEM.

Σάρδιες, ἄρχαῖος πατέρων νομός, εἰ μὲν ἐν ὑμῖν
 Ἐτρεφόμαν, κέρνας ἦν τις ἂν ἦ βακέλας
 Χρυσόφορος, ῥήσων καλὰ τύπανα· νῦν δέ μοι Ἀλκμῶν
 Οὔνομα καὶ Σπάρτας εἰμὶ πόλεως τρόφιμος
 Καὶ Μούσας ἐδάην Ἐλικωνίδας, αἶ με τυράννων
 Θῆκαν Κανδαύλεω μείζονα καὶ Γύγεω.

Hoc epigramma in codd. Vat. et Pal. inscribitur Ἀλεξάνδρου, haud dubie Αἰτωλοῦ; servatum est a Plutarcho *de fuga* p. 599. (sine nomine scriptoris) et in Constantini Cephalae Anth. Gr. n. 780. ed. Reisk.; cf. Brunck. Anal. I. p. 418, Iac. Anth. Pal. T. I. p. 319. n. 709., Animadv. in Brunck. Anal. T. I. P. II. p. 235, Salmasii Exercitt. Plin. p. 579. sq., in germ. ling. conversum ab Iacobsio in *Var. Script.* T. II. p. 144.

Ab Iacobsio inter ἐπιθύμβια numeratur: equidem existimo non mortuum, sed vivum Alcmanem poetae animo obversatum fuisse. Alcman felicem se praedicat, quod non Sardibus, sed Spartae educatus fuerit: Sardibus tympana se pulsaturum fuisse, nunc Musis

Graecorum cognitio potiore se atque beatiorem vel ditissimis factum esse tyrannis.—Iam Alexandri Aetoli temporibus de Alcmanis patria dissentiebatur, et huic fortasse sententiarum hac de re discrepantiae et nostrum et Leonidae Tarentini epigr. in Brunck. Anal. T. I. p. 241. n. 80. suam originem debent. Scaliger Laconem eum fuisse inde collegit, quod dorica usus sit dialecto, quod per se parum firmum est argumentum. Epigrammate nostro satis docemur eum natione quidem Lydum fuisse parentes Sardibus oriundos habentem, sed Spartaе nutritum, neque inepte hanc ipsam ob causam Spartanus dicatur. Legenda sunt hac de re, de Alcmanis patria, vita, de triplici eius nominis forma — ἸΑλκμαίων, ἸΑλκμύων, ἸΑλκμύαν — in primis doctissima Welckeri *De Alcmane Spartano* prolegomena editioni Alcmanis praemissa, cuius hanc potissimum de Alcmanis origine sententiam (p. 6.) amplector, „eum non in Lydia natum et pretio emtum in Graeciam deductum, sed Spartaе potius patre servo ortum esse“, quam sententiam equidem eo suspicor argumento firmari, quod in epigrammate nostro Sardes prisca vel prior parentum sedes vocantur. Cf. Suidas voc. ἸΑλκμύαν Λάκων ἀπὸ Μεσσοάας.— Strab. VIII. p. 364.: Μεσσοάα δὲ οὐ τῆς χώρας ὄνομα, μέρος δὲ τῆς Σπάρτης. O. Müller. Orchom. p. 315. ³³⁾, Dor. II. p. 39.

³³⁾ „Alcman, der Lyder, war keineswegs in die Stämme der dorischen Spartiaten aufgenommen, sondern nur in die Landphyle der Messoaten“.

Vers. 1.: in cod. Pal. (a pr. m.) est *Σάρδιαι ἀρχαίαι*, in Vat. *Σάρδιαι ἀρχαίαι*, utrumque vitiosum; Salmas. et Reisk. *Σάρδιες ἀρχαῖαι*; recte apud Plutarch. et Brunck. *Σάρδιες, ἀρχαῖος*; nihil enim est, cur Sardes Aleman ipsas antiquas appellaverit: num Sardes Sparta antiquiores? sed Sardes Alcmani parentum sedes antiqua i. e. *prisca* vel *prior* fuerunt; etiam verba *πατέρων νομὸς* tam nude posita displicerent: *ἀρχαῖαι* cum *Σάρδιες* coniunctum nullam vim habet, *ἀρχαῖος* cum *νομὸς* magnam; — *πατέρων* pro *parentum* cf. frg. XII. 2.

Vers. 2.: apud Plutarch. *κέλσας* (etiam *κελμῆς*) *ἢ τις* (etiam *ἢ τίς*) *ἀνὴρ μακέλας*; in cod. Pal. et ed. Iens. *κέρνας ἦστισαν ἢ μακέλας*, in Vat. *κέρνας ἦν τις ἂν ἢ μακέλας*; Salmasius coniecit *κελλᾶς ἦν τις ἂν ἢ βακέλας*, *κελλᾶς* ex Hesychio interpretatus *μονόφθαλμος*, et *βακέλας* — *ἀπόκοπος*, ut erant Galli matris Idaeae sacerdotes, quae in Phrygia maxime et vicina Lydia colebatur; *βακέλας* recte coniecit, minus recte *κελλᾶς*: nam Galli et *ἀπόκοποι* erant et *μονόφθαλμοι*. Haud meliora Ursinus coniecit in frgg. Iyr., *κέλμις ἢ τις ἀνὴρ βακέλας*, in quibus tautologia poeta nostro indigna, structura vero nulla. Reiskius pro Salmasii emendatione *βακέλας* male excogitavit *μακελᾶς*, quod a *μάκελλα* derivat maximeque subtiliter explicare conatur, ut nobis persuadeat *ligonarium* eo significari. Pro *κέρνας* idem non male quidem ingeniose coniecit *χέρνας* (dorice pro *χέρνης*), quod Hesychius interpretatur *πένης, λάτρις, χειροτέχνης, ὁ ἀπὸ χειρῶν ζῶν*. Sed homines pauperes, manibus victum sibi parantes,

ubique inveniuntur; hic vero commemorandi erant homines, qui Lydiae proprii essent, et hi quidem uni sunt Cybelae sacerdotes. Quare Lobeckius in *disputationis de mysteriorum Eleusiniorum gradibus Part. I. p. 12.*, quod iam Salmasius timidius quidem conatus erat, codicum scripturam κέρνας idonee defendit et voce κερνοφόρος ³⁴⁾ interpretatus est. Non inepte singularia duo Cybelae sacerdotum genera commemorantur, *sacrifer* et *tympanorum pulsator*; sensus nudus hic est; *Sardibus educatus fortasse Cybelae sacerdos factus fuisset*, quam vitae rationem Alcman videtur non beatam existimavisse. Tria in hoc epigrammate sibi opposita sunt, Sardes et Sparta, Cybelae sacerdotium et Musarum Heliconidum artes, vita non beata et vita beata: Sardibus Alcmani Cybelae sacerdoti facta vita misera futura fuisset; Lacedaemone Musas colendo beatus est. — Βακέλας est rarior forma pro βάκηλος, ut λάγνης pro λάγνος, ἄδολέσχης pro ἄδόλεσχος, Lobeck. ad Phryn. p. 184.; cf. frg. XII. 7. πρωθήβης = πρώθηβος, et XII. 10. βριαρός = βριαρός. De notione illius verbi cf. Phryn. p. 272. ibique Lobeck.: σημαίνει ὁ βάκηλος τὸν ἀποτετμημένον τὰ αἰδοῖα, ὃν Βιθυνοὶ καὶ Ἀσιανοὶ Γάλλοι καλοῦσι. Photius coniungit τὸν γυναικώδη καὶ βάκηλον; Lucianus T. III. p. 175. ed. Reitz. βάκηλον καὶ ἐννοῦχον.

³⁴⁾ Poll. l. IV. s. 103.: κέρνεα ἢ κέρνα τὰ ἐπιθυόμενα τῆ μητρὶ θεῶν κερνοφόρος ὁ τὰς θυσίας ἄγων. — Schol. Nicand. Alex. 217: κερνοφόρος ἢ τοὺς κρατῆρας φέρουσα ἔρεια κέρνους φασὶ τοὺς μυστικοὺς κρατῆρας, ἐφ' ὧν λύχνους τιθέασιν.

Verſ. 3.: ῥῆſſων καλὰ τύμπανα: haec omnia dicta ſunt in cultum Cybelae matris deum, cuius templi Sardiiani mentionem facit Plutarchus Vit. Themist. c. 31. cf. Lucian. T. III. p. 395.: ὡς ἀγείροιεν τῇ μητρὶ σὺν ἀνλοῖς καὶ κυμβάλοις βάκηλοι γενόμενοι; Catull. carm. 53., inprimis v. 10.:

quatiensque terga tauri teneris cava digitis,
quem verſum Grotius et Plutarchi interpres in ver-
tendo noſtro epigrammate videntur ſecuti: Grotius
vertit *quatiens cava tympana*, Plut. intp. *rumperem
cava tympana*. Meziriacus, teſte Iacobsio, legendum
propoſuit ῥῆſſων, male, fortasse illam Plutarchi ver-
ſionem ſecutus. — De verbo ipſo cf. Apoll. Rh. I.
539: πέδον ῥῆſſωσι πόδεſſιν; in Homero ſemel in-
venitur, II. XVIII. 571., ad quem locum lege Kœrppen.;
plerumque ῥῆγνυμι; — de tympanis Hemſterh. ad Ar.
Plut. p. 134., Hoeck. Creta I. p. 219. ſqq.; vocabulum
καλὸς priorem ſyllabam, ut hoc loco, correptam habet
frg. XII. 21., productam XII. 4.; cf. Callim. H. Cer.
36., Dian. 181, epigr. 31. v. 3, alibi; prior ſyllaba vo-
cis Ἄρης plerumque correpta eſt, ſed II. II. 515, V.
594. 704, XVIII. 264. producta, unde notus ille ver-
ſus II. V. 31.:

Ἄρες, Ἄρες βροτολοιγέ, μαιφόνε, τειχεſιπλήτα!
adiectivum λιρὸς priorem habet plerumque correptam,
in Alex. frg. XII. 30. productam; prior ſyllaba vocis
Γύγης alibi longa eſt, corripitur infra v. 6. Exempla
huius tum in nominibus propriis, tum in aliis voca-
bulis poetarum licentiae, quae maior eſt in peregrinis
nominibus, collegit Hieron. de Boſch ad Anth. Gr.

T. I. p. 297. 437. — Ap. Plut., Ursin. et Br. legitur *νῦν δέ μοι Ἀλκμάν;* in cod. Vat. et ed. Iens. *νῦν δέ μοι ἄλλο οὔνομ' ἐκ Σπάρτας εἰμί;* ex his duobus tertium aliquod componere posses, *νῦν δέ μοι ἄλλο — οὔνομα καὶ Σπάρτας εἰμί*, nisi Graeci ita non loquerentur, neque id ipsum poeta indicare voluisset, habitare se Spartaë, quod nos dicimus, *ich bin aus Sparta*³⁵). Legendum est *νῦν δέ μοι Ἀλκμάν οὔνομα καὶ Σπάρτας*: non enim *κέρνας* et *βακέλας* nomina sunt, quo referatur vocabulum *ἄλλο*; id vero non dixerim quod Iacobsius putat, ipsum poetae nomen, ab *ἄλκη* derivandum, hic non sine gravitate positum esse: poeta iam nominis dorica forma indicavit Alcmanem fuisse Spartanum, quale nomen ipsi Sardibus nato atque nutrito non contigisset.

Vers. 4.: in Plut. libb. partim legitur *Σπάρτας εἰμί πόλεως*, partim *πολίτης*, versus aperte mancus; Salmasius e membranis dicit se *supplevisse πολυτρίποδος*, cuius tamen supplementi plus equidem Salmasii coniecturae quam codici puto deberi; neque nobis compertum est, quomodo Sparta tripodibus unquam celebritatem habuerit, et quamvis eam habuisset, eius mentio tamen minus in hunc locum quadraret; postremo ne structura quidem satis apta videtur, *εἰμί Σπάρ-*

³⁵) In epigrammate *εἰς τοὺς ἐννέα λυρικοὺς ποιητὰς* (Welcker. Syll. Epigr. Gr. p. 278.) de ipso Alcmane dicitur, *ἔστι καὶ ἐκ Σπάρτας*: sed hoc epigramma Naekius coniicit esse Marci Musuri, Welckerus iudicat pessimi certe scriptoris.

τας πολυτρίποδος: differt hic locus a frg. XI. 2, ubi eadem structura, ἀρχαίων ἦν ὅδ' ἀνήρ προσόνων, profecto aptissima est; sed valde vereor ut graece dicatur εἶναι Σπάρτας i. e. *Spartae habitare vel civem esse Spartanum*. Accedit ut hanc sententiam versui primo, quo dicitur Alcman ἄρδibus non educatus, magis accurate opponi necesse sit. Ego existimo ap. Plutarchum unum excidisse vocabulum, quo desiderata haec oppositio fuerit expressa: vocabulum τροφᾶς passivae notionis non satis idoneum habet auctorem; quare adieci τροφίμος; cf. frg. VI. 1. — πόλεως, quod saepe fit, iambi loco positum est, ut frg. XII. 20. χρούσειος et hoc loco v. 6. Κανδαύλειω molossi. Quum ita hunc versum restituissem, postea similem iam ab Ursino factam coniecturam inveni, πόλεως ναέτης, qua Ursini mea duplici ratione mihi quidem visa est confirmari, primum quod eiusmodi supplementum alii quoque desideravissent, deinde quod mea desideratae oppositioni magis mihi apta videretur magisque placeret, quam illa Ursini.

Vers. 5: Plutarchus, quem secutus est Ursinus, Ἑλληνίδας, cod. Pal. et ed. Iens. Ἑλικωνίδας, quod nomen Musarum proprium omnes merito receperunt.

Vers. 6: Nomen Δασκύλειω, quod in codd. legitur (in cod. Vat. δῶσκόλειω), valde molestum est, quum Dascylus vel Dascyles non tyrannus fuerit, sed pater Gygis tyranni, ipse privatus. Reiskius quidem sine omni dubitatione „Dascylum et Gygem, hunc filium, illum patrem, reges Lydiae ex Herodoto notos“ appellat. Herodoti verba (I. 8.) Dascylum aperte docent

non regem fuisse; et si verum esset, quòd Iacobsius dicit (qui *doctam hanc — Δασκύλεω — lectionem* non putat sollicitandam), Dascylum non tyrannum quidem, sed tamen ex primoribus Lydiae, viris fuisse: ipsi responderem Dascylum ex primoribus quidem Lydiae viris fuisse, non tamen tyrannum. Cf. Bentl. ad Hor. Od. II. 17. p. 132. Aut recipienda est Bentleii coniectura *Κανδαύλεω*: fortasse librarius duplicem syllabam *καν*, quae est etiam in verbo *Θῆκαν*, levi quadam incuria semel tantum expressit, unde unum vocabulum *Θῆκανδαύλεω* ortum est, quo postea disiuncto facillime fieri potuit, ut altera pars *δαύλεω* interiectis litteris *εα* in *δασκύλεω* abiret; aut quòd invitus fecerim, statuere debemus, ipsum poetam nescio quo errore deceptum Dascyli et Candaulis nomina confundisse, fortasse quae modo filii essent, ea transtulisse in patrem, quum non cogitaverit patrem non fuisse tyrannum. — Pro *μείζονα* in Plut. *κρείσσονα*: illud magis aptum videtur ad significandam vitae felicitatem, quae in divitiis vel summis minime posita est. De Candaulis et Gygis tyrannorum divitiis omnia nota sunt ex Herodoto. Gygis divitiae veteribus in proverbio erant: cf. Creuz. ad Antiquiss. Histor. frgg. p. 203; de correpta priori syll. huius nominis Bentl. ad Hor. l. l. et quae supra ad v. 3. voc. *καλὰ* monuimus.

XI. EPIGRAMMA IN BOEOTUM.

Ὅν γ' Ἀγαθοκλῆος λάσαι φρένες ἤλασαν ἔξω
 Πατρίδος, ἀρχαίων ἦν ὄδ' ἀνὴρ προγόνων,
 Εἰδὼς ἐκ νεότητος αἰεὶ ξείνοισιν ὀμιλεῖν
 Ξεῖνος, Μιμνέρμου δ' εἰς ἔπος ἄκρον ἰών

Παιδαμανεῖ σὺν ἔρασι ποτ' ἦν ἴσον, ἔγραφε δ' ὠνήρ 5.

Εὐ παρ' Ὀμηρεῖην ἀγλαίην ἐπέων,

Πισσύνγγενος ἢ φῶρας ἀναιδέας ἢ τινα χλόνην.

Φλαίοντι ἀνθηρῇ σὺν κακοδαιμονίῃ,

Τοσα Ξυρηκοσίους καὶ ἔχων χάριν ὅς δὲ Βοιωτοῦ

Ἐκλυεν, Εὐβοίῳ τέραμεται οὐδ' ὀλίγον. 10.

Athen. XV. p. 699. h. c. ὅτι δὲ ἦν τις περὶ αὐτοὺς (παροιδούς) δόξα παρὰ τοῖς Σικελιώταις, Ἀλέξανδρος δ' Αἰτωλὸς δ' τραγωδοδιδάσκαλος ποιήσας ἔλεγείον τρόπον τοῦτον δηλοῖ — sequitur ipsum epigramma, quod ante Casauboni operam ei navatam legebatur vel maxime depravatam: in libris „omnia“ — haec sunt Casauboni verba — „sic mendis deformata sunt, ut magnis consoribus qui antea in hac parte operam posuerunt, animus defuerit eorum emendationem aggrediendi“. Casauboni cura demum adeo emendatum est, ut a posterioribus in universum intelligi posset iisque via monstrata esset, qua pergerent, ut vitia quae a Casaubono relicta erant — non enim omnia possumus omnes — magis magisque deminuerentur. Haud inutilem in eo emendando laborem postea collocarunt Iacobsius ad Brunck. Anal. T. I. P. II. p. 244, et Schweighaeuserus ad Athen. l. l. Vide imprimis quae de hoc epigrammate supra monuimus Litt. E.; ibi enim plura dicenda fuerunt, quae nisi dubitatio de nomine carminis tollenda fuisset, ad hunc usque locum reservassem.

Vers. 1: quidquid statueris de ipsius carminis natura, hic versus in libb. ab initio certe corruptus est: omnino enim desideratur obiectum, accusativus, ut habeas, quo verbum ἤλασαν possis referre; etiamsi antea

de Boeoto iam sermo fuisset, pronomen tamen αὐτὸν aut simile aliquid ad verb. ἤλασαν addi debebat; quum vero reliqua in hoc disticho haud dubie sana videantur, medicina opus est uni vocabulo ὡς. Casaubonus hanc difficultatem duobus verbis mutatis expedire conatus est: cogitavit de Agathocle quodam ut hieronica in patriam redeunte, atque pro ὡς scripsit ὡς, εἶσω pro ἔξω, quod prorsus infeliciter factum esse posteriores omnes intellexerunt. Sed videtur hoc esse virorum maxime ingeniosorum, ut multa elegantissime doctissimeque emendent, nonnulla etiam pessime corrumpant. De Boeoto exule agitur, quem Agathocles Siciliae tyrannus ex patria eiecerat, viro tum generis nobilitate, tum hospitalitate et ingenio excellente. Dalecampius coniecit ὃν δ', Iacobs. τένοδ', Schweigh. dicit, „poteras et οὖς coniectare“. Equidem non dubito quin legendum sit ὃν γ', quod fortasse parum distincte expressum — ὃν γ' — facillime legi et postea scribi potuit ὡς; item in v. 9. pronom. ὅς in ms. abiit in particulam ὡς; particula γὲ mixtam h. l. habet notionem, cf. frg. XII. 21.: videtur enim esse partim non aperte indicantis, partim miserantis, fortasse etiam illam oppositionem spectantis, quae est in versu carminis extremo; post πατρίδος deinde commate interpungendum erit. Sensus hic est: quem quidem Agathocles patria expulit, hic vir erat etc., initium ab epigrammate minus alienum; cf. Iacobs. Anth. in indic. epigrr. — Pro Ἀγαθοκλεῖος recte Iacobs. Ἀγαθοκλῆος; animadvertendae sunt λάσαι φρένες, *aspera mens* Agathoclis, quae etiam aliunde satis nota est. Similia

sunt in Il. II. 851. XVI. 554. Fortasse ipsum Agathoclem Boeotus parodia quadam insectatus est.

Vers. 2: cf. frg. XII. 2: ἔσται ἐκ πατέρων.

Vers. 4: hic versus in libb. monstruose compositus erat: *Μιμνέρμου δει σε πόσα κρονίων*. Casaubonus „absque ulla ullius litterae immutatione pulcherrimum loquendi genus cum sententia optima restituit“ — δ' εἰς ἔπος ἄκρον ἰών — quam tamen sententiam minus recte interpretatus est, *calluisse* (non ut Casaubonus dicit, Agathoclem, sed Boeotum) *eximie Mimnermi poësin, sive poëseos id genus, in quo excelluit Mimnermus*. Melius, ut videtur, Schweighaeuserus, *Mimnermi praeceptis penitus imbutus, Mimnermi praecepta perfectissime secutus*. — Saepius neutrum ἄκρον hoc sensu genitivo coniungitur, verbi causa εἰς ἄκρον ἰέναι σοφίας, ἀρετῆς, alia; hoc loco foret εἰς ἄκρον ἔπος vel ἑπέων. De illa Casauboni emendatione cf. Valck. Diatr. Eur. p. 279. Mimnermi poësis maxime elegiaca et amatoria fuit, (Athen. XIII. p. 598. a. Hor. epist. I. 6. 65, II. 2. 101.), quam poësin parodi non imitati sunt.

Verss. 5. 6.: Tertium distichon olim sic legebatur:

Παιδομανεῖ σὺν ἔρωτι πότην. ἴσον ἔγραφε δ' ὦν

Ἑρεὺς παρ' Ὀμηρεῖην ἀγλαΐην ἐπέων.

in mss. erat δ' ὦ'νηρεῦ. Casaubonus emendavit

Παιδομανεῖ σὺν ἔρωτι πότης ἴσοσ ἔγραφε δ' ὦ'νηρ

Καὶ παρ' Ὀμηρεῖην ἀγλαΐην ἐπέων.

Verba Παιδομανεῖ σὺν ἔρωτι servanda sunt; pro πότης ἴσοσ ego legere malim cum Schweigh. ποτ' ἦν ἴσον, ipsius Casauboni illam emendandi rationem secutus, unos accentus in priori sillaba reponendo, et pro

δ' ὦ νῆρ Καὶ παρ' cum Westono (ad Hermesian. p. 69.)
 δ' ὦ νῆρ Εὖ, ut in mss. est; καὶ propterea ferri non
 potest, quod poeta de Boeoti scriptis aut scribendi
 genere nondum locutus est: nam illa Mimnermi imi-
 tatio ad mores atque vivendi rationem pertinuit, quod
 docet etiam vers. 5.; verbum ἔγραφε iam collocatione
 sua iis, quae antea dicta sunt, clare oppositum est:
vita eius talis fuit; scripsit vero etc. — εὖ est *bene,*
pulcre, eleganter; — praepos. παρὰ significat Boeoti
 scripta eiusmodi fuisse, ut proxime ad Homeri car-
 minum elegantiam accesserint; cf. Athen. XIV. p. 621. c.
 ibique Schweigh., ubi ἰλαροδία dicitur σεμνὴ παρὰ
 τὴν τραγῳδίαν. — Jacobs. in emendandis et explican-
 dis verss. 5 — 10. iusto longe audacior fuit.

Vers. 7. 8. in cdd. valde corrupti sunt:

Πισσυγάση φρωᾶσαν ἀειδέας ἢ τίνα γλοῦνην
 Φλοῖων ἀθήρη σὺν κακοδαιμονίῃ.

In ms. est ἀιδέας; Casaubonus dicit haec *mera monstra*
esse, quibus debellandis ne Aristarchum quidem suffi-
cere. Monstra fuere: sunt iam debellata, et quidem
 iisdem illis Casauboni armis. Westonus enim litteris,
 quae in ms. sunt, recte disiunctis, perfectissimum ut
 nos eum scripsimus, priorem vers. effecit, vocabulo
 πισσυγάς cum πισσύγγους commutato atque Pollucis
 et Hesychii auctoritate firmato³⁶): πίσσυγγοι sunt
sutores, et φῶρες ἀναιδεῖς fures impudentes; eiusmodi

³⁶) Poll. VII. 82: τοὺς δὲ τὰ ὑποδήματα ῥάπτοντας πισ-
 σύγγους ἐνιοὶ τῶν κωμικῶν καλοῦσι καὶ τὰ ἐργαστήρια
 αὐτῶν πισσύγγια. Hesych.: Πισσύγγιον σκυτεῖον,
 εἰ πισσύγγων σκυτέων.

homines Boeotus in parodias suas induxit. Male Schweighaeuserus proposuit *πίσσυγγας* a *πίσσυγξ*, quod contra metrum est. Nec tamen Westonus nulla monstra reliquit: pro *χλούνην*, quod bonum vocabulum est, posuit *χλαινών*, et vers. sq. ita mutavit:

ἄπλοῖδων θήραν σὺν κακοδαιμονία —

quod mallet non fecisset. Nos iam antecedentibus moniti sumus, ut quantum fieri possit, litteras quae in ms. sunt, retineamus, et etiam h. l. eas retinere debemus, duas tantum addere, quarum una iam addita est a Schweigh., pro *ἄθήρη* scripto *ἄνθηρη*; alteram ipse addidi verbo *φλοῖων*, et pro litt. *ω* reposui *ο*: scripsi enim

φλοῖοντ' ἄνθηρη σὺν κακοδαιμονίῃ —

φλοῖω et *φλύω* eandem originem habent, eandem significationem: cf. p. 27. Notionem verbi *χλούνης*, quae huic loco conveniat, non satis quidem potui expedire³⁷⁾; attamen videtur homo intelligi infimae classis, fortasse grassator, aut garrulus, aut castratus quidam; id vero certum est gradationem aliquam inesse vocabulis *πισσύγγους*, *φῶρας ἀναλδέας* et *χλούνην*, ita ut altero alter inferior sit. — *φλοῖειν* vel *φλύειν* est *nugari*, *ἄνθηρὸς* est *viridis*, *vividus*, *hilaris*, *amoenus*, *iucundus*, atque *ἄνθηρη κακοδαιμονίῃ* est amentia quaedam, qua legentes vel spectantes delectantur; totius loci sensus hic est: *scripsit vero Boeotus vel descripsit sutores, aut fures impudentes, aut garrulum quendam hilari cum amentia nugantem*. Huiusmodi argumenta fuerunt parodiarum Boeoti, et ea quidem Syracusanis iucunda.

³⁷⁾ De significatione huius vocis doctissime disputavit Heinrichius ad Hes. Scut. 168.

De parodiarum poetis cf. Athen. XV. p. 698. a. p. 699. c.; Daub. et Creuz. Stud. Vol. VI. p. 267 — 330.

Vers. 9: verba καὶ ἔχων χάριν tum structura, tum sensu referenda sunt ad illa εὖ ἔγραφε, et particula καὶ interpretanda *etiam* vel *quoque*. — In ms. legitur ὡς δὲ Βοιωτοῦς; recte Schweigh. cum Jacobs. ὅς δὲ, et Βοιωτοῦ cum eodem et cum Casaub. corrigendum putavit.

Vers. 10: verba οὐδ' ὀλίγον Weston. et Schweigh. omnino perperam interpretati sunt, *haud parum, immo multo etiam magis*, quorum prior adeo a vero aberravit, ut opinaretur carmen nostrum elegiam esse in ipsum Euboeum. Uterque igitur statuit, Euboeum ab Alexandro praeferrī Boeoto. Illud vero per se iam ineptum esset contendere, si quis unum poetam audiverit, ipsi placitum esse alium illo paullo meliorem: poetae nobis aut placent aut displicent, etiamsi alios inferiores non audiverimus, et qui per se displicent, ii etiam auditis aliis inferioribus non placebunt. Sin vero bonos poetas audiverimus, peiores minime nobis placebunt, et haec est ipsa nostri loci sententia: οὐδ' ὀλίγον est *ne parum quidem*, quod horum verborum collocatio iam satis declarat: cf. frg. VI. 2. XII. 7. *Si quis Boeotum audiverit, hic Euboeo ne parum quidem vel minime delectabitur.* De Boeoto et Euboeo parodiarum scriptoribus cf. Athen. XV. p. 698. b., Daub. et Creuz. Stud. Vol. VI. p. 301. Alexander Boeotum longe duxit praeferrendum Euboeo: an re vera ipsi praeferrendus fuerit, equidem non diiudicaverim. Athenaeus (XV. p. 699. a.) Euboeum testatur multa in carminibus grata dixisse, et (p. 698. a.) eum inter parodiarum scriptores nobilissimum fuisse aetate Philippi. Fortasse etiam Aetolus ipsi aliquid laudis eo tribuit, quod Boeotum tam dicit clarum fuisse, ut longe superaverit ipsum Euboeum.

XII. ΑΠΟΛΛΩΝ.

Παῖς Ἴπποκλῆος Φόβιος Νηληϊάδαο

Ἔσται Ἰθαγενέων γνήσιος ἐκ πατέρων

Τῷ δ' ἄλοχος μνηστῆ δόμον ἵξεται, ἧς ἔτε νύμφης

Ἠλάκατ' ἐν θαλάμοις καλὸν ἐλίσσομένης,

Ἀσσησοῦ βασιλῆος ἐλεύσεται ἔκγονος Ἀνθεύς 5.

Ὅρκι δμηρείης πίστ' ἀποδωσόμενος,

Πρωθήβης, ἔαρος θαλερώτερος· οὐδὲ Μελίσσῳ

Πειρήνης τοιόνδ' ἀλφεισίβοιον ὕδωρ

Θηλήσει μέγαν υἱόν, ἀφ' οὗ μέγα χάσμα Κορίνθῳ

Ἔσται καὶ βριαροῖς ἄλγεα Βακχιύδαις· 10.

Ἀνθεύς Ἑρμείῃ ταχινῶ φίλος, ᾧ ἔπι νύμφη

Μαινὰς ἄφαρ σχήσει τὸν λιθόλευστον ἔρων·

Καί ἐ καθαψαμένη γούνων ἀτέλεστα κομίσσαι

Πείσει· ὁ δὲ Ζῆνα ξείνιον αἰδόμενος

Σπονδάς τ' ἐν Φοβίου καὶ ἄλα ξυνεῶνα θαλάσῃ, 15.

Κρήναις καὶ ποταμοῖς νύψετ' ἀεικὲς ἔπος·

Ἢ δ' ὅταν ἀρνῆται μελεὸν γάμον ἀγλαὸς Ἀνθεύς,

Δῆ τότε οἱ τεύξει μητιόεντα δόλον

Μύθοις ἔξαπαφοῦσα· λόγος δὲ οἱ ἔσσεται οὗτος·

Γαυλὸς μοι χρύσεος· φρεΐατος ἐκ μυχάτου 20.

Νῦν ὃ γ' ἀνελκόμενος διὰ μὲν καλὸν ἤρικεν οὔσον,

Αὐτὸς δ' ἐς Νύμφας ᾗχετ' ἐφυδριάδας·

Πρὸς σὲ θεῶν, ἀλλ' εἴ μοι, ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἀκούω

Ῥηϊδίην οἶμον τοῦδ' ἔμεναι στομίον,

Ἰθύσας ἀνέλοιο, τὸτ' ἂν μέγα φίλτατος εἴης. 25.

Ἔδε μὲν ἢ Φοβίου Νηλεΐδαο δάμαρ

Φθέγγεθ'· ὃ δ' οὐ φρασθεῖς ἀπὸ μὲν Λελεγήϊον εἶμα

Μητρὸς εἴης ἔργον θήσεται Ἐλλαμενῆς·

Αὐτὸς δὲ σπεύδων κοῖλον καταβήσεται ἄγκος

Φρεΐατος· ἢ δ' ἐπί οἱ λιρὰ νοεῦσα γυνή 30.

Ἀμφοτέραις χεῖρεσσι μυλακρίδα λῦαν ἐνήσει·

Καὶ τὸθ' ὁ μὲν ξείνων πολλὸν ἀποτμότατος

Ἡοῖον ὀγκώσει τὸ μεμορμένον· ἢ δ' ὑπὸ δειρήμ

Ἀψαμένη σὺν τῷ βήσεται εἰς Αἴδην.

Parthen. Erot. c. XIV. — ὡς καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Ἀλωλὸς μέμνηται ἐν τοῖσδε ἐν Ἀπόλλωνι. Cf. Galei Histor. poet. scriptor. antiqu.; Passow. Corp. Scriptor. Erot. Gr. V. I.; Jacobs. Anth. Gr. T. I. p. 208, VII. p. 239. sqq.; Br. Anal. I. p. 419.; Jacobs. ad Br. An. T. I. P. II. p. 239. sqq. Memoires de L'academie des inscriptions T. XXXIV. p. 63. sqq.: *Recherches sur les auteurs dont Parthenius a tiré ses narrations.* Parthenius, qui Virgilio traditur fuisse praeceptor, omnium de Alexandro testium et antiquissimus et locupletissimus atque idcirco nobis gravissimus est. Meleager enim, siquidem hic Parthenio antiquior est, Alexandrum quasi uno tantum verbo commemoravit. Fabula quae versibus a Parthenio servatis narratur haec est: Antheus Assesi regis filius Phobio Hippoclis Nelidae filio erat pro obside datus. Antheo conspecto Phobii coniux (Cleo- boea, quam alii Philaechmen appellant) libidinoso quodam desiderio statim incensa quum precibus eum ad amorem pellicere non potuisset, quippe qui Iovem hospitem et mensam communem vereretur, perniciosis artibus excogitatis ipsum oravit, ut situlam sibi auream fune disrupto in puteum nuper delapsam inde repeteret: qui cum dolum non suspicatus in puteum descendisset, illa molari lapide immisso eum quidem necavit, se ipsam suspendit. — Parthenius c. XIV. eandem fabulam prosa oratione ex Aristotele narrat, eo tantum discrimine, quod Phobii coniux pro situla perdicem in puteum praecipitaverit. Phobius originem suam a Neleo traxit, qui Athenis teste Aeliano V. H. VIII. c. 5. cum Ionibus colonis in Asiam profectus Miletum condidit.

Vers. 1. Mirari licet hunc versum, qui totius carminis nescio quotus fuerit, non particula quadam cum antecedentibus coniunctum fuisse: fortasse huius fabulae narratio uno alterove versu priori praeparata fuit ita ut particula nulla opus esset. — Collocatio verborum in h. v. non usitator est. — In Anall. legitur *Νειληϊάδαο*; Legrandius, Parthenii editor, scribit *Νηληϊάδαο*, quam recte Brunckius dicit veram esse scripturam, ut in Theocr. XXVIII. 3., Orph. Arg. 156, Apoll. Rh. I. 156.

Vers. 2: duplex forma invenitur, *ἰθαγενῆς* et *ἰθαγενής*, utraque idoneis exemplis probata; prior fortasse antiquior fuit: cf. Schaefer. et Bast. ad Greg. Cor. p. 294.; Lob. ad Phryn. p. 648.; Götting. ad Arist. Politic. p. 303.; Intpp. ad Od. XIV. 203.; Herod. II. 17, VI. 53.

Vers. 3: pro *ἤξεται*, quod in edd., bene Passow. recepit *ἰξεται* e. cod., in quo *eta* deletum, *iota* superscriptum. — *νύμφη* est recens nupta: Hesych. *νύμφη ἢ νεωστὶ γαμηθεῖσα*, et *νύμφαι αἱ νεόγαμοὶ κόραι*. cf. Spanhem. ad Callim. H. Apoll. 90., Serv. ad Virg. A. X. p. 1511.

Vers. 4: vulgo *ἐλισσομένης*; recte Galeus *ἐλισσομένης*; medium h. l. non inepte positum est; pro *ἐλίσειν* hac significatione Homero frequentatum est *στρωφᾶν*, Od. VI. 53. 306. VII. 105.

Vers. 5: *Ἀσσησοῦ*: Herod. I. 19: *Ἀθηναίης, ἐπίκλησιν Ἀσσησίης* — et, *χώρης τῆς Μιλησίης ἐν Ἀσσησῶ*. Steph. Byz. voc. *Ἀσσησός* πόλις Μιλησίας γῆς. Wesselingius ad Herod. dicit „non decernere se, nostro loco virine an oppidi nomen sit“. Recentiores videntur

omnes dubitare: nemo enim ad hanc Wesselingii dubitationem dixit se non dubitare; equidem mihi videor non dubitare debere, quin regis nomen significetur: primum enim duo isti genitivi iuxta positi sine articulo non satis placerent; deinde vocabulum ἔκγονος videtur nomen potius quam sedem patris desiderare, ut versu primo Phobius Hippoclis filius appellatur: cuiusnam terrae vel oppidi rex fuerit Hippocles, non indicatum est; postremo valde vereor, ut Assesus, ignobile terrae Milesiae oppidum, suum ipsius regem habuerit. Quidni etiam viri hoc nomen sit?

Vers. 6: in cod. et edd. ἀποδωσόμενος; nescio cur Legr. et Passow. mutaverint ἐπιβωσόμενος: illud propius, quam ἐπιβωσόμενος, accedit ad verbum, quod hac in re frequentatum est, ὄρχια δοῦναι, Od. XIX. 302.: *Antheus fida pignora reddit quasi tradita ipsi a patre*; deinde futurum tempus h. l. multo aptius est quam aoristus. Heynius male vertit hunc vers., *testatus se pro obside venire*.

Vers. 7. Μελίσσω: nescio quid sibi velit Galeus, quum dicit Melissum vicum agri Corinthiaci esse.

Vers. 8: Cornarius legit Πετρήνης, unde Gal. Πετρίνη; Vales. ad Diod. Sic. in Excerpt. T. II. p. 548. et Davis. ad Max. Tyr. diss. XXIV. 1. T. I. p. 452. optime restituerunt Πειρήνης (qui notus fons est in arce Corinthi), quam certam emendationem omnes receperunt. Πειρήνης ὕδωρ non simpliciter pro Corintho dictum videtur; fortasse pulcritudinis augendae vis quaedam ipsi tribuebatur. — ἀλφεισίβοιον ὕδωρ est Aeschyleum, Suppl. v. 857. (Passow.); Heynius

male iungit ἀλφεισίβοιον υἷον: in Il. XVIII. 593. παρ-
θέννοι dicuntur ἀλφεισίβοιαι, sed longe alia significatione.

Vers. 9: Cornar. θελήσει; nescio quis alius θαλήσει;
Davis. et Gal. θαλλήσει: sed formam θαλλέω pro θάλλω
merito Passowius dicit haud minus quam θαλέω esse
suspectam, ipse magna cum veri similitudine hunc
versum restituit pro θελήσει scribens θηλήσει, sensu
transitivo, et aptissime monuit etiam verba θύλλω,
ἀνθέω nonnunquam sensu transitivo posita inveniri,
Pind. Ol. III. 40.; cf. Schaefer. post Hemst. ad Ar.
Plut. p. 530. — Pro μέγαν mallet legere καλόν, nisi
hoc nimium ab illo differret. In eodem versu bis
idem epitheton varia ratione! *Antheus igitur ipso Me-
lissi filio Actaeone pulcrior ac formosior erit.* Verba
αφ' οὗ — Βακχιάδαις praebent quadammodo illius doc-
trinae ostentationis exemplum a nemine poetarum
Alexandrinorum prorsus alienae. Propter Actaeonis
mortem Bacchiadae Corintho expulsi ab eorumque
dominatione Corinthii liberati sunt. Melissus enim
Corinthios, interitu ipsis a Pheidone Argorum rege
imminente, servavit; quare magni Melisso apud Co-
rinthios erant honores. Post aliquod tempus Bacchia-
dae noctu Melissi domum irrumpentes Actaeonem fili-
um invitis parentibus abstrahere conati sunt atque
adversa fortuna factum est, ut iuvenis necaretur. Co-
rinthii deinde a Melisso rogati, ut filii mortem ulcis-
cerentur, Bacchiadas, deo quoque iubente ex oppido
eiecerunt. Schol. Apoll. Rh. IV. 1212. cf. Diod. Sic.
et Maximus Tyr. l. l. (p. 283. ed. Lond.), qui pro Me-
lisso Aeschylum nominat Actaeonis patrem; Plut. narrat.

amator. p. 772.; Arnoldi Histor. Syrac. p. 20. sq.; Göller de sit. et orig. Syrac. p. 3. sqq.; O. Müller. Dor. I. p. 115. 3.; de Bacchiadis cf. Herod. V. 92. A plerisque narratur, quod maximam historiae speciem habet, Archiam, unum e Bacchiadis aut certe ex Heraclidis, in Actaeonem formosissimum iuvenem amore frustra flagrantem Actaeonis domum noctu irrupisse, ut quae precibus suis denegata essent, allata vi ea extorqueret, ob eamque causam extorrem factum suadente deo in Siciliam confugisse et Syracusas condidisse.

Vers. 11: pro $\tilde{\omega}$ ἐνι primus Legr. recte reposuit $\tilde{\omega}$ ἐπι; unus Brunck. $\tilde{\omega}$ ἐνι. *Antheus Mercurio celeri carus erit, et nupta furioso statim in eum amore capietur.*

Vers. 12. λιθόλευστον: Heynius dicit amorem sic nominari propter eventum, quum puerum illa saxo necaverit. Sed hoc vocabulum habet vim passivam, et amor intelligitur nuptae in puerum, non pueri in nuptam, unde, si illud verum esset, nuptam sequeretur a puero necatam esse. Significatur amor poenis gravissimis dignus, dignus qui saxis puniatur i. e. incestus. Gal., Legr. et Br. ἔρον; Cornar. et Passow. ἔρων, recte: nam ἔρον est antiquior forma.

Vers. 13: vulgo καθάψαμένης; Galeus (non, ut Passow. dicit, Legrandius) emendavit καθάψαμένη. Pro ἀτέλεστα κομίσσαι, quod in cod. et edd. est, coniecerunt Heyn. et Jacobs. ἀθέμιστα τελέσσαι, admodum ingeniose quidem, sed mutatione huic loco nulla opus est: amplexa enim Anthei genua ipsi persuadere conabitur, ut res committat (quae cuiusmodi sint ex antecedentibus quisque intelligit), quae tamen commissae non erunt; cf. v. 17. μελεὸν γάμον ibique annott.

Vers. 14: hic vers. in cod. et edd. optime sanus a Jacobsio male mutatus est:

πεισει Ζῆνα δ' ἀνὴρ ξείνιον αἰδόμενος.

Vers. 15: recte cod. et Cornar. ἐν Φοβίου; ἐκ Φοβίου non a primo Parthenii editore, sed a Galeo profectum est. De hoc Genitivo iuncto cum prae-*pos.* ἐν, ubi saepe corrumpitur aut genitivus in dativum, aut ut nostro in loco, ἐν in ἐκ, cf. Bast. ad Greg. Cor. ed. Schaefer. p. 46. — In cod. legitur καὶ ἄλα ξυνεῶνα θαλάσσης; Galeus comma poni iubet ante θαλάσσης, haud dubie ut hoc verbum sequentibus κρήναις καὶ ποταμοῖς coniungatur, male. Brunckius mutavit καὶ ἄλα ξυνεῶνα τραπέζης, quod Iacobs. et Legr. probarunt, eo non male ducti consilio, ut Parthenii verba c. XIV. exprimerent, κοινὴν τραπέζων προῖσχύμενος: attamen paullum friget *sal mensae communis*, quoniam de alio sale quam mensae haud facile cogitamus; ἄλα ξυνεῶνα per se iam sonat mensam communem, et ἄλες dicitur pro hospitalitate, unde ortae sunt locutiones, ποῦ ἄλες, ποῦ τραπέζαι; et ἄλα vel ἄλας καὶ τραπέζαν παραβαίνειν. Alteram quoque et eam quidem optimam Legrandius fecit coniecturam καὶ ἄλα ξυνεῶνα, θαλάσση, quod Passowius ex Cornario se dicit restituisse: iungenda sunt θαλάσση, κρήναις κ. ποταμοῖς. De more veterum nefanda audita fluviiis abluendi cf. Valck. ad Eur. Hipp. 653., Meurs. ad Lycophr. 135. — ξυνεῶν pro ξυνήων, Valck. ad Eur. Phoen. p. 161., ad Theocr. Adon. p. 227. A. cf. Pind. P. III. 85.

Vers. 16. νίψετ': diphtongus αι elisa est etiam v. 27.; articulus ante ἀεικὲς ἔπος metri gratia omissus.

Vers. 17: γάμος per πρόληψιν μελεὸς appellatur; γάμος pro concubitu, ut nuptiae apud Latinos; cf. Muecker. ad Anton. Lib. c. I.; Pind. P. IX. 22.: γάμον μιχθέντα; Hemsterh. ad Ar. Plut. p. 401. sq.

Vers. 19: in edd. ἑξαπάφουσα; recte Passow. ἑξαπαφοῦσα: quod enim de praes. temp. ἑξαπάφω dicunt, id nihili est. Omissum est pronom. ἕ, quod antecedente dativo οἷ apte fieri potuit.

Vers. 20: male Galeus coniecit φρεΐατος ἐν μυχάτω — χρούσεος tanquam spondeus pronunciandum est, ut in Il. I. 15. 374.: prima enim etiam elegiacis et epigrammaticis poetis producitur, cf. frg. X. 3, XIII. 4.; corripitur nonnunquam lyricis ac tragicis tantum; cf. Herm. elem. doctr. m. p. 44.; Herm. de dial. Pindar. in Opuscc. I. p. 252.; Boeckh. de metr. Pind. p. 289. et ad Pind. P. IV. 4.; Erf. ad Soph. Antig. 103.; Seidler. ad Eur. Troad. 536.

Vers. 21: in cod. legitur

νῦν ὁ γ' ἀνελκόμενος διὰ μὲν καλὸν ἤρικε νοῦσον,
Piersonus ad Moer. Att. p. 194. dedit

νεῖον ἀνελκόμενος διὰ μὲν κάλον ἤρικεν οὔσον,
Brunckius dicit οὔσον funem nauticum esse et sibi tantum ex Lycophr. ³⁸⁾ notum, deinde καλὸν epitheton minime aptum; ipse coniecit

νεῖον ἀνελκόμενος διὰ μὲν κάλον ἤρικεν ὄγκη
ponderare funem dirupit. Lenzius (Jacobs. Anth. T. XII. p. 235.) κακὸν ἤρικεν οὔσον; Jacobs.

νεῖον ἀνελκόμενος διὰ μὲν κάλον ἤρικε σαυνόν,
Hesychio laudato voc. σαυνόν σαθρόν, χαῦνον, ἀσθενές. Recte Passow. vocem χρούσεος interpunctione a sequenti seiunxit, νῦν ὄγ' servavit; in extr. vers. Piersonum secutus est: situlam auream funis quoque pulcher decebat. In vocé οὔσος non opus est haerere.

Vers. 23: πρὸς σὲ θεῶν sine verbo; de omisso verbo in huiusmodi obsecrationibus cf. Valok. ad Eur.

³⁸⁾ Lycophr. 20. τὰ οὔσα, τὰ σχοινία. Hesych.

Phoen. v. 1659., Porson. ad Eur. Med. 325.; de omissa praepos. πρὸς cf. Porson. ad Eur. Or. 663.; ab his locis noster eo videtur valde differre, quod verba πρὸς σὲ θεῶν excipiuntur per particulam ἀλλά. — Pro πᾶσιν Pierson. παισίν; Brunck. vertit *omnibus facilem esse descensum*, aut πᾶσιν ἀκούω putat idem valere, quod παρὰ πάντων ἀκούω. Piersoni coniectura versus efficitur molestissime sonans, εἴ — μοι — ἐπεὶ — καὶ — παι —, cuiusmodi versus non credo Alexandrum scripturum fuisse; neque πᾶσιν ἀκούειν pro παρὰ πάντων ἀκούειν usquam invenitur: iungitur quidem nonnunquam ἀκούειν cum dativo, sed notione *obediendi, exaudiendi*, cf. Matth. Gr. Gr. §. 362. annot. 2., ubi exemplis laudatis addere licet Il. XVI. 515. Legendum est καὶ πᾶσιν: particula καὶ non quidem gravissimam h. l. vim habet, per sensum omitti potuit; sed huiusmodi res illi poetae minus quam versum curabant. Sensus hic est: *audiō enim facilem esse descensum.*

Vers. 24: interpretes de genere vocabuli οἶμος nihil animadvertunt; videntur genus femin. sibi persuasum habere: sed vellem exempla dedissent.

Vers. 25: In edd. τοὶ ἂν μετὰ; Pierson. recte τὸτ' ἂν μέγα.

Vers. 26: recte Legr. et Br. Νηλεΐδαο; Νηλιάδαο, quod Passowius dedit, non est patronymicum nominis Νηλεύς; cf. Apoll. Rh. I. 959, Eustath. ad Il. I. 1.

Vers. 27: Αελεγήιον εἶμα, vestem Milesiam. Miletus enim, testibus Plinio V. 31. et Didymo ap. Steph. Byz. voc. Μίλητος, Schol. ad Dion. Perieg. 823, etiam Αελεγήϊς dici solita erat. Leleges enim una cum Caribus ut prisci Milesiae terrae incolae commemorantur, utrique a Neleo inde expulsi dicuntur a Strabone XIV. p. 610. sqq. ex Pherecyde, ab Aeliano V. H.

VIII. c. 5.; cf. Kannius ad Cononis Narratt. II., τότε δ' ἐνέμοντο Κῦρες p. 67.; de vestibus Milesiis cf. intpp. ad Ar. Ran. 548, ad Hor. epist. I. 17. 30.

Vers. 28: pro Ἐλλαμένης, quod mirum nomen videbatur, Galeus coniecit ἀλλόμενος, Legr. ἔσσαμένης, utrumque ridiculum; Iacobs. Ἀλκαμένης; Passow. Ἐλλαμεγῆς, correcto tantum accentu; - cf. Bastii epist. crit. p. 161.

Vers. 30. ἐπὶ οἶ: animadvertenda est littera ι ante οἶ non elisa. Pro λιρὰ Legrandius male coniecit σκληρά. Hesych. λιρά· ἀναιδῆ. — λιρός· ἀναίσχυντος, ἀναιδής, θρασύς. cf. Etym. M. p. 562. 40.

Vers. 33: in cod. et edd. ἦριον ὀγκώσει, in quo interpretes non immerito haesitarunt. Legr. et Heyn. coniecturas iusto audaciores fecerunt; Brunck. ἦριον οἰκήσει; Iacobsius versum priorem mutavit, pro καὶ τόθ' ὃ μὲν ξείνων πολλὸν ἀποτμότατος dedit καὶ τόδε μὲν ξείνων πολλὸν ἀποτμοτάτω, hunc tumulum Cleoboea hospitem infelicissimo exstruet, utrumque satis quidem ingeniose: sed propter sequentia ἧ δὲ oppositionis gratia ὃ μὲν servanda sunt; et contra Brunckium hoc est, quod non facile intelligitur, qua ratione pro οἰκήσει, optimo et usitatissimo verbo, ὀγκώσει, quod multo minus usitatum est, scribi potuerit. Passowius hunc locum interpretatur, hunc fatalem tumulum (itum putei fundum) premet hospitem longe infelicissimus: concedit plerumque quidem terram sive tumulum dici mortuum premere; hic vero ait rem invertisse poetam ingeniosum, suo usum iure: ὀγκῶσαι enim ἦριον recte dici de eo, qui graviter cubet in tumulo, quem nunquam sit relicturus. Nulla inversione opus, esset, si legeres,

Καὶ τὸν μὲν ξείνων πολλὸν ἀποτμότατον —

oppositio eadem esset; nec tamen quidquam mutaverim. — *μεμορμένον*: cf. Lycophr. v. 430.

XIII. M U S A E.

Macrob. Saturnal. l. V. c. 22.: Alexander Aetolus poeta egregius in libro qui inscribitur *Musae*, refert, quanto studio populus Ephesius dedicato templo Dianae curaverit praemiis propositis, ut qui tunc erant poetae ingeniosissimi, in deam carmina diversa componerent. In his versibus Opis non comes Dianae, sed Diana ipsa vocata est. Loquitur autem, ut dixi de populo Ephesio:

Ἄλλ' ὄγε πευθόμενος πάγχυ Γραικοῖσι μέλεισθαι

Τιμόθεον κιδάρης ἴθμονα καὶ μελέων,

Υἱὸν Θερσάνδροιο τὸν ἤνεσαν ἀνέρα σίγλων

Χρυσείων ἱερῇ δὴ τότε χιλιάδι

Ἕμνησαι ταχέων ὦπιν βλήτειραν οἰστῶν

Ἦτ' ἐπὶ Κερχρεῖῳ τίμιον οἶκον ἔχει.

et mox:

Μηδὲ θεῆς προλήπη Αἰτωῖδος ἀγλαὰ ἔργα.

Brunck. Anal. I. p. 419. Jacobs. ad Brunck. Anal. T. I. P. II. p. 237. sqq. Quid veluerit populus Ephesius, ipse Macrobius exposuit. Quum Timotheum comperissent ut carminum lyraeque sui temporis peritissimum in magno esse apud Graecos honore, hunc virum insigni praemio dato permoverunt, ut cantu Dianam celebraret. Timotheus ³⁹⁾ Thersandri filius Milesius, aequalis Euripidi, a Lacedaemoniis ac-

³⁹⁾ Cf. Timothei epitaph. apud Steph. Byz. voc. *Μίλητος*, emendatum a Jacobs. ad Anth. Gr. T. III. P. II. p. 169.; Tittmann's Griech. Staatsverf. p. 26.; O. Müller. Dor. II. p. 324.

cusatus veteris musices novis inventis corruptae ac labefactatae ⁴⁰) Senatus consulto ⁴¹) damnatus atque urbe expulsus est. Etiam illud ipsi obiectum erat, quod indecoris de Semelae partu narrationibus (in *carm. Σεμέλης ὠδίν*) iuvenum animos corrupisset. Casaubonus ad Athen. VIII. 352. b. eum dicit *poetam tragicum, dithyrambicum' atque etiam lyricum, frigidum et nimis saepe ineptum. Scripsit XVIII. libros numerorum citharoediorum. Fortasse eius est etiam Euripidis epitaphium in Vita Eurip. ap. Elmsl. ad Bacch. p. 174.*

Vers. 1: vulgo legitur *πίγχη*; Brunck. recte *πόγχυ*. — *Γραικοῖσι* pro *Ἕλλησι* antiquis scriptoribus minime usitatum; cf. Lycophr. 532. 891. 1195. 1338.; Callim. frg. 104. 4., 160.; Eustth. ad Il. μ. p. 890. 15. Isto nomine olim Epiri tantum incolae nominabantur, postea, ut saepe in historia factum est, omnes Graecae terrae nationes: cf. Hesych. et Steph. B. voc. *Γραικοί*; Niebuhr. Hist. Rom. I. p. 57. — *μέλεσθαι*, poetice pro *μέλειν*, *cordi esse*, cf. epitaph. in Timoth. l. 1.:

*Πάτρα Μίλητος ἐτίκτε τὸν ἐν Μούσαισι ποθεινὸν
Τιμόθεον κιθάρης δεξιὸν ἠνίοχον.*

Apud Macroh. legitur in v. 3. *τὸν ἤνεσεν* et v. 4. *ἱερὴν δὴ τότε χιλιάδα*; Salmasius Exercitt. Plin. p. 572. d. legit *ποτήνεσεν ἀνέρι σίγλων χρυσείων ἱερὴν τῶν τότε χιλιάδα*, *mille siglorum aureorum mercede, quales tunc erant in usu*; Brunck. *ἤνυσεν, dono M siglorum ab*

⁴⁰) Chordarum in cithara numerum fertur auxisse, quod nefas: cf. Paus. III. p. 237.; Plut. de mus. T. X. p. 683. sq. ed Reisk.

⁴¹) De isto S. C. cf. Casaub. ad Athen. VIII. 352. b., O. Müllerus Dor. II. p. 323. sq.

hoc viro impetravit, ut celebraret: at haec significatio medium desideraret. Iacobsius duo proposuit, *υἰὸν Θερασάνδρου, ἀνέπεισε τὸν ἀνέρα*, et si malis, *υἰὸν Θερασάνδροιο, ἐπῆρε τὸν ἀν.*; Gronovius et Zeunius recte vulgatam scripturam in v. 3. servarunt, et Gronovius in v. 4. pro *ἱερὴν χελιάδα*, qui accusativus nihil habet quo referatur, dativum restituit; quod vero τὸν et ἀνέρα seiuncta sunt, in eo non est cur haereas; neque articulum licet mutare. — *Σίγλος*, nummus asiaticus, variis temporibus ac variis nationibus varii pretii fuit. Hesych. *σίγλον νόμισμα περσικὸν δυνάμενον ὀκτὼ ὀβολοῦς Ἀττικῆς*. — *δύναται δὲ ὁ σίγλος δύο δραχμὰς Ἀττικῆς*. Xenoph. Anab. I. 5. 6.: *ὁ δὲ σίγλος δύναται ἐπὶ ὀβολοῦς καὶ ἡμιοβόλιον Ἀττικῆς*.

Vers. 5. *ᾠπιν*: Macrobius huius nominis causa hos versus servavit; diserte testatur Virgilium A. XI. 532. sqq. 836. hoc nomen ab Alexandro Aetolo accepisse, idque nomen apud Alexandrum Dianae ipsius, apud Virgilium sociae, comitis, esse. Eadem Servius ad Virg. tradit: „sane hoc nomen ipsius Dianae fuisse, ab Ephesiis dedicato templo ei impositum, Alexander Aetolus poeta in libro, qui *Musae* inscribitur, refert.“ Cf. Spanhem. ad Callim. H. Dian. 204., H. Del. 292. Palaephatus c. 32. §. 2. testatur, Dianam Thracibus dici *Bendeiam*, Cretensibus *Dictynnam*, Lacedaemoniis *Upin*. Pro *βλήτειραν* Hemsterhusius ad Lucian. T. II. p. 341. ed. Bip. scripsit *βλητῆρα*, quoniam saepe feminino in appositione masculinum iungatur: sed *βλήτειρα* est bonum vocabulum bene a *βλητῆρ* derivatum, ut a *βοτῆρ βοτῆρα*, a *σωτῆρ σώτειρα*; quare mutatione et hiatu molesto non opus est. — Timotheus, teste Suida voc. *Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου* et voc. *ὀρθιασμάτων*, audiente Alexandro M.

etiam carmen Minervae, ὄρθιον vocatum, tibia cecinit, quo Alexander summopere delectatus est.

Vers. 6: In ms. et edd. legitur ἡ δ' ἐπὶ Κεγχρειῶν. Κεγχρεῖαι nomen est plurium oppidorum. Iacobsius Cenchreas putat in portu Corinthiaco significari, per se non inepte: in eo enim Dianae templum fuisse Pausanias testatur II. 2. p. 114. Ipse iam intellexeram Corinthiaci templi Dianae mentionem minus ad nostrum locum pertinere, at tamen mihi videbar in ea cernere Alexandrini poetae doctrinam. Sed de Corinthiaco templo hic sermo esse non potest. Cenchrii nomen dedi a Cl. Meinekio restitutum, qui tanta erga me usus est humanitate, ut doctissimam hanc emendationem privatis litteris mecum communicaverit indicatis etiam locis, quibus hic Ephesiae terrae fluvius commemoratur, Pausan. VII. 5. 10, Strab. XIV. p. 639, Tacit. Ann. III. 61. In producta huius nominis forma pro Κέγχριος nihil est, cur haesitemus. Pro ἡ δ' eodem Cl. Meinekio auctore restitui ἦτ', quanquam illud mihi quidem non omnino reprehendendum videtur. De vi pronominis rel. ὅστε cf. Herm. ad Soph. O. T. 688. Ephesiae Dianae templum aedificatum est Ol. 106, quo tempore Timotheus annum aetatis octogesimum quintum degebat: cf. Winckelm. opp. ed. Fernow. T. I. p. 377. sqq.

Vers. 7: Apud Macrobius ἀκλεα est, quod miror Gronovium et Zeunium non emendasse; recte Brunck. ἀγλαία.

XIV. D E M Y S I S.

Strab. I. XII. p. 566. XIV. p. 681.: καὶ ὁ Αἰτωλὸς Ἀλέξανδρος:

Οἱ καὶ ἐπ' Ἀσκανίων δώματ' ἔχουσι ῥοῶν
 Λίμνης Ἀσκανίης ἐπὶ χεῖλεσιν, ἔνθα Δολίων
 Υἱὸς Σιληνοῦ νάσσατό καὶ Μελιῆς.

Versa primo intelliguntur *Μυσοί*. Pro *Ἀσκανίων ῥόων* altero loco legitur *Ἀσκανίῳ ῥόῳ*. Cf. Strab. XIV. p. 734.: ἐξ ἧς (Ascania in Mysia) καὶ τὸν Ἀσκάνιον ποταμὸν ῥεῖν, οὗ μνημονεύει καὶ Εὐφορίων

. . . . *Μυσοῖο παρ' ὕδασιν Ἀσκανίῳ.*

καὶ ὁ Αἰτωλὸς Ἀλέξανδρος. Cf. Meinek. ad Euphor. frg. XCIII. De terrae Mysiae insigni amoenitate cf. frg. ex Sophoclis Mysia Strab. VIII. p. 356.:

Ἀσία μὲν ἡ σύμπασα κλήζεται, ξένη,

Πόλις δὲ Μυσῶν Μυσία προσήγορος.

Duae Mysiae feruntur, Europaea et Asiatica. Schol. Apoll. Rh. I. 1115.

XV. Α Λ Ι Ε Υ Σ.

Athen. VII. 296. e: ἱστορεῖ δὲ περὶ αὐτοῦ (τοῦ Γλαυκοῦ) καὶ ὁ Αἰτωλὸς Ἀλέξανδρος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἀλιεῖ, ὡς ὅτι

Γευσόμενος βοτανῆς

. κατεποντώθη

. ἦν Ἡελίῳ Φαέθοντι

Ἐν Μακάρων νήσοισι λιτὴ φύει εἶαρι γαῖα,

Ἡέλιος δ' ἵπποις θυμῆρα δόρπον ἐπάξει,

Ἐλὴ ναιετάουσαν, ἵνα δρόμον ἐκτελέσωσιν

Ἄτροτοι καὶ μή τιν' ἔλοι μεσσηγὺς ἀνίη.

De Glaucō cf. Athen. et Voss. Epistt. Myth. I. p. 249.

Vers. 1: De hac in insulis Beatorum herba, qua Solis equi nutriebantur, cf. Voss. Epistt. Myth. II. p. 159.; in Bekkeri Anecd. I. p. 347. ex Aeschyli Glaucō ea nominatur *ἀειζῶος* et *ἀειζῶν*.

Vers. 4: Naekius Sched. Crit. p. 16.: *λιτὴ* ut alibi ubique est *λιτανεντή* (Hesych.), *desiderata*, *expetita*, *grata*. Aliter Hermannus ad Orph. Argon. v. 92. et in Addend. p. XII. — *εἶαρι*: hanc formam

productam invenies in Hom. H. Cer. 174, qui locus non contra Thierschium est in Gr. Gr. §. 166. 8. a. dicentem εἶαρ pro ἔαρ non Homericum esse. — Post γαῖα commate interpungendum est, et ὕλη ναιετάουσαν per appositionem iuncta sunt cum relat. ἦν.

Vers. 7. ἄτροντοι: de hac voce Valckenarius ad Theocr. Adon. v. 7. bene disseruit, sed male videtur fecisse, quod pro vulg. scriptura μή τιν' ἔλοι coniecit μή νιν ἔλοι: primum enim recte Grammatici docent νιν plur. num. lyricis tantum ac tragicis poetis usurpari; deinde pronomen indefinitum sing. num. longe aptius est, quam personale plur. num.. Verte, ne quem eorum molestia capiat.

XVI. K I P K A.

Athen. VII. p. 283. a: Ἀλέξανδρος δ' ὁ Αἰτωλὸς ἐν Κίρκᾳ, εἰ γνήσιον τὸ ποιημάτιον.

Πηδαλίῳ ἄκρω ἐπι πομπίλος ἀνιοχεύων

Ἦστ' ἀκάτω κατόπισθε, θεοῖς ὕπο, πομπίλος ἰχθύς.

Hi versus in mss. leguntur male disiuncti:

Πηδαλίῳ ἄκρω ἐπὶ πομπίλος ἀνιοχεύνης

Τὰ κάτω κατόπισθε θεοῖς ὑπὸ πομπίλος ἰχθύς.

In vett. edd. scribitur ἀνιοχεύει καὶ τὰ κάτω. — ἐπι et ὕπο Schweighaeuserus correxit. Idem in reliquis putat latere ἀνιόχενεν εἰς τὰ κάτω. Equidem iam iudicaveram ne sic quidem locum sanatum esse, nec vero quomodo sanari posset habebam. Veram et eam quidem facillimam eoque magis probandam huius loci emendationem a Meinekio litteris accepi atque bona venia huius humanissimi viri recipere ausus sum. Similis haec emendatio est elegantissimis illis Casauboni aliorumque in frg. XI. Agitur his versibus, quod veri simillimum esse etiam Meinekios iudicavit, de

Ulyssis navicula, cui Circe pompilum quasi gubernatorem imposuit. Poetae animo fortasse Homerus obversatus est Od. XI. 5. sq. Delphini et pompili sacri pisces habebantur, Athen. p. 282. f. A nautis pompilus sacer habitus est, quoniam ipse naves gubernare et in portum usque prosequi dicebatur; cf. Athen. p. 283. d. versus Erinnae:

Πομπίλε ναύτησιν πέμπων πλόον εὐπλοον ἰχθύς,
Πομπεύσαις προμνάθεν ἑμὰν ἀδείαν ἑταῖραν.
προμνάθεν idem est, quod ἀκάτω κατόπισθε.

XVII.

Tzetzes ad Lycophr. v. 266: Στησίχορος γὰρ καὶ Εὐφορίων καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς ποιηταὶ φασὶ τὸν Ἑκτορα υἷον εἶναι Ἀπόλλωνος. Sturz. ad Hellenici frgg. p. 164. cf. Eustath. ad Il. III. 314: Πορφύριος ἐν παραλελειμμένοις φησὶν, ὅτι τὸν Ἑκτορα Ἀπόλλωνος υἷον παραδίδωσιν Ἴβυκος, Ἀλέξανδρος, Εὐφορίων, Λυκόφρων. Meinek. ad Euphor. frg. CXXV.

XVIII.

Pausan. II. p. 261.: Εὐφορίων Χαλκιδεὺς καὶ Πλευρώνιος Ἀλέξανδρος ἔπη ποιήσαντες, πρότερον δὲ ἔτι Στησίχορος ὁ Ἰμεραῖος κατὰ ταῦτά φασιν Ἀργείοις Θησέως εἶναι θυγατέρα Ἰφιγένειαν. Cf. Meinek. ad Euphor. frg. LXI. — Frgg. XVII. XVIII. fortasse ex eodem carmine et eo quidem aut genealogico quodam, aut ex heroico sunt, quod Pausanias verbis ἔπη ποιήσαντες et Tzetzes l. l. verbo ποιηταὶ videntur indicare voluisse. Item Hephaestionis Scholiastae p. 93. (cf. supra p. 9.) Homerus poetarum (heroicorum) princeps ab Homero tragico Alexandrino distinguitur una voce ποιητής.

XIX.

Athen. X. 412. f.: *Τίτορμος δὲ ὁ Αἰτωλὸς διηριστήσατο αὐτῷ (Miloni Crotoniatae) βούν, ὡς ἱστορεῖ ὁ Ἀλέξανδρος Αἰτωλός.* — *διηριστήσατο recte in excerptis legitur pro vulg. διηρίσατο; illud iam Casaubonus recepit. Milo et Titormus certatim bovem prandebant. De Milone ut edacitatis exemplo cf. Athen. l. l.*

XX.

Schol. Ven. ad Il. XVI. 233. sqq. (ap. Villois. p. 383.): *Ἀλέξανδρος δὲ φησιν ὁ Πλευρώνιος ἔθνος εἶναι τοὺς Ἑλλοὺς ἀπόγονον Τυρρῶνων καὶ διὰ πατρῶον ἔθνος οὕτω τὸν Δία θρησκεύειν.* — In Homeri l. l. sermo est de oraculo Dodonaeo Pelasgico: cf. Heynii Excurs. ad h. l.; Creuzer. Symb. et Myth. T. I. p. 214. ed. II. 42). A. W. Schlegelius in Annal. Heidelberg. a. 1816. N. 54. ex isto Alexandri Pleuronii testimonio primus Pelasgorum ac Tyrrhenorum cognationis argumentum petivit. O. Müllerus Orchom. p. 445. Schlegelium dicit nimium Alexandri testimonio tribuisse. Equidem nihil decernere audeo.

XXI.

Schol. Theocr. in ὑποθέσει octavi carminis (Valcken. p. 11.): *Σωσίθεος δὲ λέγει Δάφνιν γενόμενον, ὑφ' οὗ νικηθῆναι Μενάλκαν, ἄδοντα Πανὸς καὶ Νυμφῶν κρινάντων, γαμηθῆναι δὲ αὐτῷ Θύλειαν. Ἀλέξανδρος δὲ φησιν Αἰτωλὸς ὑπὸ Δάφνιδος μαθεῖν Μαρσύαν τὴν μουσικήν.* Haec fortasse ex deperdito aliquo in Daphni-

42) Creuzerus Alexandrum Pleuronium s. Aetolum videtur non cognovisse: dicit enim „So werden z. B. in Beziehung auf das dodonaeische Orakel — ein Alexander von Pleuron genannt.“

dem epigrammate petita sunt. Naekius illa de Daphnide et Menalca in Sched. Crit. p. 5. ad Daphnidem Sositheï refert. De Daphnide cf. Theocr. I., de Daphnide et Menalca Theocr. VIII. et IX.

XXII.

Etymol. M. p. 288. 3.: δροίτη ἡ πύελος. ὁ δὲ Αἰτωλὸς τὴν σκάφην, ἐν ᾗ τιθηνεῖται τὰ βρέφη. Παρθένιος δὲ τὴν σορόν. κ. τ. λ. — Cf. Meinek. ad Euphor. p. 49. annot., qui pro Αἰτωλὸς dicit legendum esse Ἄλεξανδρος ὁ Αἰτωλός. Blomfield. Glossarium in Aeschyl. Agam. v. 1518.

In Bekkeri Anecdotis Graecis T. I. p. 96. voc. εὐορκησία commemoratur Ἄλεξανδρος Ἑλένη, quod dubito quo referendum sit. Fortasse Ἄλεξις legendum est, cuius comoedia *Helena* fertur; aut quod maiorem speciem habet, Ἀλεξανδρίδης, cuius *Helena*, sive traegodia sive comoedia, laudatur a Suida voc. ὑβέλτερος. Alexandridis et Alexandri nomina saepius commutata sunt: cf. Homsterh. ad Ar. Plut. p. 323.

Quem Alexandrum Fabricius B. G. II. p. 275. ed. H. dicit in Scholiis laudari ad Eur. *Androm.* 4, eum in Scholiis nusquam inveni.

Duos Ciceronis locos, qui ad Alexandrum Ephesium spectant, Fabricius et Harlesius retulerunt ad Alexandrum Aetolum. Cie. ad Attic. II. 22. extr.: *libros Alexandri negligentis hominis et non boni poetae, sed tamen non inutilis tibi remisi.* Alter locus est ad Attic. II. 20.: *a Vibio libros accepi: poeta ineptus, nec tamen scit nihil, et est non inutilis; describo et remitto.* Ad Ephesium haec retulerunt Vossius de Poet.

Gr. c. VIII. p. 219. b., Graevius ad utrumque Ciceronis locum, Iacobsius in Anthol. T. XIII. p. 838, Ernestus in Clav. Cic. p. 81., Naekius in Sch. Cr. p. 7., cuius verba haec sunt: „indignum et Cicerone et Alexandro iudicium, cuius egregii poetae, ut Macrobius dicit, νέους ὄρηκας ἐλαίης coronae suae intexendos crediderat Meleager. Utinam plures superessent“!

C O R R I G E N D A :

- P. 3. l. 5. et 6. corr. Alexandro.
 — l. 7. — Ptolemaei.
 P. 19. l. extr. — κωμφοποιοῖς.
 P. 21. l. 11. — tragoediae.
 P. 32. l. 21. — ἐμοί Πίνδαρον.
 P. 46. l. 2. — structorem;
 — l. 16. — denique.
 P. 48. l. 20. — ὑγίεια.
 P. 49. l. extr.: argumentum de Alexandro petitum intellexi
 nullum esse; reliqua tamen sufficiunt.
 P. 63. l. 14. corr. censoribus.
 P. 79. l. 21. — voluerit.

I. INDEX LOCORUM,

quibus de Alexandro Aetolo testimonia continentur.

<p>Anthologia Graeca 37. 51. 53. 55.</p> <p>Arati Vitae 4. 43.</p> <p>Arati Interpretum Catalogus 5. 43.</p> <p>Aristophanis Scholiastes 22. 50.</p> <p>Athenaeus 15. 17. ss. 35. 37. 41. s. 44. s. 63. 83. s. 86.</p> <p>Aulus Gellius 21. 48.</p> <p>Diogenes Laertius 3.</p> <p>Etymologicum Magnum 87.</p> <p>Eudocia 3. 16. 13.</p> <p>Eustathius 85.</p>	<p>Hephaestionis Scholiastes 3. 6. 9.</p> <p>Homeri Scholia Veneta 18. 47. 86.</p> <p>Macrobius 10. 40. 79.</p> <p>Meleager 37.</p> <p>Parthenius 40. 69.</p> <p>Pausanias 85.</p> <p>Sextus Empiricus 43.</p> <p>Stobaeus 47.</p> <p>Strabo 22. 28 35. 41. 82. s.</p> <p>Suidas 3. 6. 10. 13. s. 22.</p> <p>Theocriti Scholiastes 86.</p> <p>Tzetzes ad Lycophronem 85.</p> <p>Zenobius 16.</p>
--	--

II. INDEX VOCABULORUM GRAECORUM.

<p>Ἀγαθοκλής. fr. XI. 1.</p> <p>ἄγκος. fr. XII. 29.</p> <p>ἀγλαΐη. fr. XI. 6.</p> <p>ἀγλαός. fr. XII. 17, XIII. 7.</p> <p>ἄγρός. fr. I. 3.</p> <p>ἀδελφειός. fr. VIII. 3.</p> <p>ἀεικής. fr. XII. 16.</p> <p>αἰδεσθαι. fr. XII. 14.</p> <p>Ἄϊδης. fr. XII. 34.</p> <p>αἰνεῖν. fr. XIII. 3.</p> <p>αἰρεῖν. fr. XV. 7.</p> <p>Αἰτωλός. fr. XIX.</p> <p>ἄκατος. fr. XVI. 2.</p> <p>ἀκούειν. fr. XII. 23.</p> <p>ἄκρος. fr. XI. 4, XVI. 1.</p> <p>ἄλγος. fr. XII. 10.</p> <p>Ἀλέξανδρος. fr. IX. 2.</p> <p>Ἀλκμάν. fr. X. 3.</p> <p>ἄλοχος. fr. XII. 3.</p> <p>ἄλς. fr. VIII. 5, XII. 15.</p> <p>ἄλφεισίβοιος. fr. XII. 8.</p>	<p>ἀναιδής. fr. XI. 7.</p> <p>ἀναιρεῖν. fr. XII. 25.</p> <p>Ἀναξαγόρας. fr. VI. 1.</p> <p>ἀνέλκειν. fr. XII. 21.</p> <p>ἀνήρ. fr. XI. 2. 5, XIII. 3.</p> <p>Ἄνθεύς. fr. XII. 5. 11. 17.</p> <p>ἀνθηρός. fr. XI. 8.</p> <p>ἀνίη. fr. XV. 7.</p> <p>ἀπακριβοῦν. fr. IX. 1.</p> <p>ἀπόγονος. fr. XX.</p> <p>ἀποδιδόναι. fr. XII. 6.</p> <p>Ἀπόλλων. fr. XVII. et coll.</p> <p>ἀποστέλλειν. fr. I. 3.</p> <p>ἄποτμος. fr. XII. 32.</p> <p>ἄπτειν. fr. XII. 34.</p> <p>ἀρετή. fr. V.</p> <p>ἀρνεῖσθαι. fr. XII. 17.</p> <p>ἀρχαῖος. fr. X. 1, XI. 2.</p> <p>Ἀσχάνιος. fr. XIV. 1. 2. et coll.</p> <p>Ἀσσησός. fr. XII. 5.</p> <p>ἀτέλεστος. fr. XII. 13.</p>
--	---

- ατρουτος. fr. XV. 7.
 αὐλητρίς. fr. I. 1.
 αὐριον. fr. I. 1.
 βαίνειν. fr. XII. 34.
 βακέλας. fr. X. 2.
 Βακχιάδαι. fr. XII. 10.
 βασιλεύς. fr. XII. 5.
 Βοιωτός. fr. XI. 9.
 βοτανή. fr. XV. 1.
 βούς. fr. XIX.
 βρέφος. fr. XXII.
 βριαρός. fr. XII. 10.
 γαῖα. fr. VIII. 3, XV. 4.
 γάμος. fr. XII. 17.
 γαυλός. fr. XII. 20.
 γένναιος. fr. V.
 γέρας. fr. VIII. 3.
 γεύεσθαι. fr. XV. 1.
 γνήσιος. fr. XII. 2.
 γόνυ. fr. XII. 13.
 Γραικοί. fr. XIII. 1.
 γραφειν. fr. VI. 3, XI. 5.
 Γύγης. fr. X. 6.
 γυνή. fr. V, XII. 30.
 δάειν. fr. X. 5.
 δαίμων. fr. VIII. 6.
 δάμαρ. fr. XII. 26.
 Δάμις. fr. VIII. 1.
 Δάφνις. fr. XXI,
 δεῖν. fr. I. 1.
 δειρή. fr. XII. 33.
 δεσπότης. fr. I. 3.
 δημιουργός. fr. I. 2.
 διαριστάσθαι. fr. XIX.
 διδάσκειν. fr. XXI.
 δίκτυον. fr. VIII. 1.
 Δολίων. fr. XIV. 2.
 δόλος. fr. XII. 18.
 δόμος. fr. XII. 3.
 δόρπος. fr. XV. 5.
 δροίτη. fr. XXII.
 δρόμος. fr. XV. 6.
 δρυμός. fr. VIII. 5.
 δώματα. fr. XIV. 1.
 εαρ. fr. XII. 7. — ειαρ. fr. XV. 4.
 εἶδος. fr. XX.
 εἶμα. fr. XII. 27.
 ἐκγονος. fr. XII. 5.
 ἐκτελεῖν. fr. XV. 6.
 Ἐκτωρ. fr. XVII. et coll.
 ἐλαύνειν. fr. XI. 1.
 Ἐλικωνίς. fr. X. 5.
 ἐλίσσειν. fr. XII. 4.
 Ἐλλαμενή. fr. XII. 28.
 Ἐλλοί. fr. XX.
 ἐμβύθιον. fr. VIII. 2.
 ἐνιέναι. fr. XII. 31.
 ἐξαπαφίσκειν. fr. XII. 19.
 ἔπος. fr. XI. 4, 6, XII. 16.
 ἔργον. fr. XII. 28, XIII. 7.
 ἐρείκειν. fr. XII. 21.
 Ἐρμείης. fr. XII. 11.
 ἔρος. fr. XII. 12. — ἔρωσ. fr. XI. 5.
 ἐργεσθαι. fr. XII. 5.
 Εὐβοῖος. fr. XI. 10.
 Εὐριπίδης. fr. VII.
 εὐσεβία. fr. VIII. 6.
 ἐφυσιάς. fr. XII. 22.
 ἔχειν. fr. XI. 9, XII. 12, XIII. 6, XIV. 1.
 Ζεὺς. fr. XII. 14. fr. XX.
 Ἥλιος. fr. XV. 3. 5.
 ἦῆρ. fr. VIII. 5.
 ἠλάκῆτα. fr. XII. 4.
 ἠρίον. fr. XII. 33.
 ἦσθαι. fr. XVI. 2.
 θάλαμος. fr. XII. 4.
 θάλασσα. fr. XII. 15.
 θαλερός. fr. XII. 7.
 θεά. fr. XIII. 7.
 θεός. fr. XII. 23, XVI. 2.
 Θέρσανδρος. fr. XIII. 3.
 θηλέω. fr. XII. 9.
 θήρη. fr. VIII. 3.
 Θησεύς. fr. XVIII.
 θρησκευεῖν. fr. XI.
 θυμήρης. fr. XV. 5.
 ἴδμων. fr. XIII. 2.
 ἰδρίτης. fr. VIII. 4.
 ἰέναι. fr. XI. 4.
 ἰερός. fr. XIII. 4.
 ἰθαιγενής. fr. XII. 2.
 ἰθύειν. fr. XII. 23.
 ἰκνεῖσθαι. fr. XII. 3.
 Ἴπποκλῆς. fr. XII. 1.
 Ἴππος. fr. XV. 5.
 Ἴφριγένεια. fr. XVIII.
 ἰχθύς. fr. XVI. 2.
 καθάπτεισθαι. fr. XII. 13.
 καχοδαιμονία. fr. XI. 8.

παλός. fr. x. 3, xii. 4, 21.
 Πανδαύλης. fr. x. 6.
 καταβαίνειν. fr. xii. 29.
 καταποντοῦν. fr. xv. 2.
 κατόπισθε. fr. xvi. 2.
 κάτοπτρον. fr. iv.
 Κεγχρειός. fr. xiii. 6.
 κέρνας. fr. x. 2.
 κιδάρη. fr. xiii. 2.
 Κλείτωρ. fr. viii. 2.
 κλύειν. fr. xi. 10.
 κοῖλος. fr. xii. 29.
 κομίζειν. fr. xii. 13.
 Κόρινθος. fr. xii. 9.
 κρατος. fr. viii. 6.
 κρήνη. fr. xii. 16.
 κρίσις. fr. xi. 2.
 Κύπρις. fr. ix. 1.
 λαῖας. fr. xii. 31.
 λαμβάνειν. fr. i. 1, 2.
 λάσιος. fr. xi. 1.
 λαχανόπωλις. fr. vii.
 λελεγήϊος. fr. xii. 27.
 λήθεσθαι. fr. ix. 2.
 λιθόλευστος. fr. xii. 12.
 λίμνη. fr. xiv. 2.
 λιρός. fr. xii. 30.
 λιτός. fr. xv. 4.
 λόγος. fr. xii. 19.

μαινάς. fr. xii. 12.
 Μάχαρες. fr. xv. 4.
 μανθάνειν. fr. vi. 2.
 μέγας. fr. xii. 9, 25.
 μεῖζων. fr. x. 6.
 μείρεσθαι. fr. xii. 33.
 μέλεος. fr. xii. 17.
 μέλεσθαι. fr. xiii. 1.
 μέλι. fr. vi. 3.
 Μελιής. fr. xiv. 3.
 Μέλισσος. fr. xii. 7.
 μέλος. fr. xiii. 2.
 Μενάλκας. fr. xxi.
 μεσσηγύς. fr. xv. 7.
 μήτηρ. fr. xii. 28.
 μητιόεις. fr. xii. 18.
 Μίμνερμος. fr. xi. 4.
 μισογέλως. fr. vi. 2.
 μνησιός. fr. xii. 3.
 Μοῦσαι. fr. x. 5.
 μουσική. fr. xxi.

μῦθος. fr. xii. 19.
 μυλαχρίς. fr. xii. 31.
 μύχαιος. fr. xii. 20.
 νάεσθαι. fr. xiv. 3.
 ναιετάειν. fr. xv. 6.
 νεότης. fr. 3.
 Νηληϊάδης. fr. xii. 1.; — λαϊδης.
 fr. xii. 26.
 νῆσος. fr. xv. 4.
 νίπτεσθαι. fr. xii. 16.
 νοεῖν. fr. xii. 30.
 νομός. fr. x. 1.
 νύμφη. fr. xii. 3, 11.
 Νύμφαι. fr. xii. 22.
 ξείνιος. xii. 14.
 ξείνος. fr. xi. 3, 4, xii. 32.
 ξυνέων. fr. xii. 15.
 ξυνών. fr. viii. 3.
 ὄγχοῦν. fr. xii. 33.
 οἶκος. fr. xiii. 6.
 οἶμος. fr. xii. 24.
 οἶνος. fr. vi. 2.
 οἶστος. fr. xiii. 5.
 ὀμηρεία. fr. xii. 6.
 ὀμηρείος. fr. xi. 6.
 ὀμιλεῖν. fr. xi. 3.
 ὀπάζειν. fr. xv. 5.
 ὄρειον. fr. viii. 1.
 ὄρκιον. fr. xii. 6.
 ὄρνις. fr. viii. 1.
 οὐδὲ. fr. vi. 2, xi. 10, xii. 7.
 οὐνομα. fr. x. 4.
 οὔσον. fr. xii. 21.
 πάγγυ. fr. xiii. 1.
 παιδομανής. fr. xi. 5.
 Παλλάς. fr. ix. 1.
 Πάν. fr. viii. 2.
 πατέρες. fr. x. 1, xii. 2.
 πατρίς. fr. xi. 2.
 πατρώος. fr. xx.
 πείθειν. fr. xii. 14.
 Πειρήνη. fr. xii. 8.
 πέλαγος. fr. viii. 4.
 πέμπειν. fr. viii. 6.
 πηδάλιον. fr. xvi. 1.
 Πίγρης. fr. viii. 1.
 πίσσυγγος. fr. xi. 7.
 πόλις. fr. x. 4.
 πομπίλος. fr. xvi. 1, 2.

- ποταμός. fr. xiv. 16. et coll. ad fr. xiv.
 πρόγονος. fr. xi. 2.
 προλείπειν. fr. xiii. 7.
 προσειπείν. fr. vi. 1.
 προχίτης. fr. iij.
 πρωθήρης. fr. xii. 7.
 πυρθέμεσθαι. fr. xiii. 1.
 ρηΐδιος. fr. xii. 24.
 ρήσσειν. fr. x. 3.
 ροός. fr. xiv. 1.
 Σάρδιες. fr. x. 1.
 Σεισηνες. fr. vi. 3.
 σίγλος. fr. xiii. 3.
 Σιληνός. fr. xiv. 3.
 σκάφη. fr. xxi.
 Σπαρτα. fr. x. 4.
 σπεύδειν. fr. xii. 29.
 σπονδή. fr. xii. 15.
 στομίον. fr. xii. 24.
 στρουφνός. fr. vi. 1.
 Συρηκόσιοι. fr. xi. 9.
 ταμειῖον. fr. v.
 τὰ τρία τῶν εἰς τὸν θάνατον. fr. ii.
 ταχινός. fr. xii. 11.
 ταχύς. fr. xiii. 5.
 τέρπεσθαι. fr. xi. 10.
 τεύχειν. fr. xii. 18.
 τιθέναι. fr. viii. 2, x. 6, xii. 28.
 τιθηγεῖν. fr. xxi.
 τίθορμος. fr. xix.
 τίμιος. fr. xiii. 6.
 Τιμόθεος. fr. xiii. 2.
 τραπεζοποιός. fr. i. 2.
 τρέφειν. fr. x. 2.
 τροφίμος. fr. vi. 1, x. 4.
 τυγγάνειν. fr. vi. 3.
 τύμπανον. fr. x. 3.
 τύραννος. fr. x. 6.
 Τυρρήνοί. fr. ix.
 ὕδωρ. fr. xii. 8.
 ὕλη. fr. xv. 6.
 ὑμνεῖν. fr. xiii. 5.
 φαέθων. fr. xv. 3.
 φθέγγεσθαι. fr. xii. 27.
 φίλος. fr. xii. 11. 25.
 φλοίσβιν. fr. xi. 8.
 φόβιος. fr. xii. 1. 15. 26.
 φράζειν. fr. xii. 27.
 φρεῖαρ. fr. xii. 20. 30.
 φρήν. fr. xi. 1.
 φῶρ. fr. xi. 7.
 χάρις. fr. xi. 9.
 χάσμα. fr. xii. 9.
 χεῖλος. fr. xiv. 2.
 χεῖρ. fr. xii. 31.
 χέρνας. fr. x. 2.
 χιλιάς. fr. xiii. 4.
 χλούνης. fr. xi. 7.
 χραδεσθαι. fr. iv.
 χρύσειος. fr. xiii. 4. — χρύσεος. fr. xii. 20.
 χρυσοφόρος. fr. x. 3.
 ὤπις. fr. xiii. 5.

